

Ανθολόγιο κειμένων

Ιουλίου-Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου
2020

Τεύχος 20

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων/ Καματερού

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα 6

I. Θέματα επικαιρότητας

- ◆ Κάλεσμα στις διαδηλώσεις της ΔΕΘ..... 24
- ◆ Γιατί δεν θα συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις της 7ης Οκτωβρίου 35

II. Εργασιακά

- ◆ Κείμενο πολιτικής στήριξης της απεργίας στις 8/10 46

III. Τοπικά ζητήματα

- ◆ Σχετικά με την επέκταση του ΧΥΤΑ Φυλής, τον ρόλο ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τους τοπικούς αγώνες 55

IV. Παρεμβάσεις στα σχολεία

- ◆ Το νέο σχολικό έτος να είναι αγωνιστικό, καταληψιακό, συγκρουσιακό 60
- ◆ Ενημέρωση για τις σχολικές καταλήψεις στον Δήμο Αγ. Αναργύρων/Καματερού και τις κατασταλτικές ενέργειες δήμου και αστυνομίας 63
- ◆ Αλληλεγγύη στις μαθητικές διεκδικήσεις. Ο αγώνας συνεχίζεται 66
- ◆ Παρεμβάσεις σε σχολεία για την 28η Οκτωβρίου 70

V. Παράρτημα

- ◆ Κάλεσμα οικονομικής ενίσχυσης 81

Β' τεύχος ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών
Αγ. Αναργύρων/Καματερού. Στο έντυπο περιέχονται κείμενα,
αφίσες και φωτογραφίες παρεμβάσεων της ομάδας
από τους μήνες Ιούλιο, Σεπτέμβριο και Οκτώβριο του 2020

Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net
Επικοινωνία: protaanka@espiv.net

Προλογικό σημείωμα

Ο τελευταίος μήνας σημαδεύτηκε από το τέλος της πολύκροτης δίκης της χρυσής αυγής, την καταδικαστική απόφαση για τους χρυσαυγίτες και την φυλάκιση τους. Είναι αναμφίβολο πως η συγκεκριμένη δίκη, η τελική της έκβαση και η καθεστωτική της αξιοποίηση, αποτελούν ιστορικά ορόσημα που θα μνημονεύονται για καιρό. Τα ερωτήματα για το ποιος καθόρισε την απόφαση, είναι πολλά, όσοι και οι μνηστήρες που θέλουν να καρπωθούν το “τέλος της Χ.Α.”: είναι τελικά, η κυβέρνηση της Ν.Δ. που αποτελείωσε το φασιστικό μόρφωμα; Είναι το “τείχος της δημοκρατίας” στο οποίο προσέκρουσε η Χ.Α.; Η “ανεξάρτητη δικαιοσύνη”; Το αντιφασιστικό κίνημα; Τι συνεπάγεται άραγε ο νομικός προσδιορισμός της Χ.Α. ως “εγκληματικής οργάνωσης” και ποιο θα είναι το μέλλον της ακροδεξιάς στο εγχώριο πολιτικό σκηνικό;

Ο ιστορικός χαρακτήρας της καταδίκης των φασιστών, είναι αδιαμφισβήτητος. Ωστόσο, δεν προσδίδεται από την διαδήλωση έξω από το εφετείο. Το ετερόκλητο σώμα που διαδήλωσε στις 7 του Οκτώβρη δεν καθόρισε την απόφαση, ούτε ως μοχλός πίεσης ούτε ως πολιορκητικός κριός σε μια δυνητική αθώωση. Η καταδικαστική απόφαση θα ήταν ίδια, ακόμη κι αν έξω από το εφετείο παρευρίσκονταν μονάχα οι λιγοστοί φίλοι και συγγενείς των φασιστών. Αυτό φυσικά, δεν τεκμαίρεται με ιδεολογικά ή ενορατικά κριτήρια. Η ετυμηγορία δεν συνέπεσε χρονικά με την διαδήλωση, παρά μόνο η τετελεσμένη ανακοίνωση. Τις ημέρες πριν την ανακοίνωση, οι πιέσεις για καταδίκη ήταν έκδηλες, όχι όμως στους δρόμους. Πρωτοσέλιδα, τηλεοπτικά κανάλια, πολιτικά κόμματα, ιδρύματα και θεσμικοί φορείς είχαν προαναγγείλει την απόφαση. Το διάγγελμα Μητσοτάκη ήταν ήδη συνταγμένο και ανέμενε τυπικά την απόφαση για να διακηρυχθεί εκ της πρωθυπουργίας η “νίκη της δημοκρατίας κατά του φασισμού”.

Την προηγούμενη ημέρα της απόφασης και της μεγάλης συγκέντρωσης στο εφετείο είχαμε τοποθετηθεί με δημόσιο κείμενο, αναλύοντας τους λόγους που δεν θα συμμετείχαμε στην διαδήλωση. Ταυτόχρονα, εκθέσαμε και τις εκτιμήσεις μας για το πώς θα εξελιχθούν τα γεγονότα εκείνη την μέρα καθώς και το τι σημαίνει και τι όχι μια ενδεχόμενη καταδικαστική απόφαση και φυλάκιση των χρυσαυγιτών. Επισημάναμε, ότι η δίκη αυτή ήταν και είναι ένα καθαρτικό πλυντήριο του αστικού συστήματος και διατυπώσαμε την θέση ότι η φυλάκιση των ηγετικών στελεχών της Χρυσής Αυγής και των υπολοίπων διασπασθέντων γκρουπών της ακροδεξιάς δεν θα είναι μια “νίκη του κινήματος ενάντια στον φασισμό”, ούτε η αθώωση τους μια “αιτία για να βγούμε στον δρόμο” προκειμένου να καταγγείλουμε το καθεστωτικό ξέπλυμα του φασισμού. Οι θέσεις που διατυπώσαμε παραμένουν ίδιες στο ακέραιο, ενώ οι προβλέψεις μας για την ρητορική που θα ακολουθούσε την επιβεβαίωση του σεναρίου μαζικών φυλακίσεων, επαληθεύτηκαν.

Την επομένη της καταδίκης, οι θριαμβολογίες κινηματικών φωνών διατυμπάνιζαν την πεποίθηση ότι τους χρυσαυγίτες, τους ξαπόστειλε το κίνημα και ο μαχητικός αντιφασισμός. Την ανακήρυξη του “τέλους της Χ.Α.” συνόδεψαν μνήμες αντιφασιστικών αγώνων και ανασκάλισμα μαχών που δόθηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Όλες αυτές οι φωνές, εσκεμμένα ή όχι, υπέπεσαν κατά την γνώμη μας σε πολλαπλά σφάλματα. Ένα από αυτά, ήταν ότι αγνόησαν πως η Χ.Α. είναι εκτός κοινοβουλίου, ότι έχει διαιρεθεί σε χίλια κομμάτια και ότι η αρχή του τέλους της είχε ήδη σημάνει. Η Χρυσή Αυγή πολύ πριν την τελική ετυμηγορία της δίκης είχε καταλήξει σε ένα διαλυμένο περιθωριοποιημένο κόμμα του 1% χωρίς λαϊκά ερείσματα, ενώ και οι διάφορες διασπασθείσες ακροδεξιές γκρούπες δεν έχαιραν καλύτερης τύχης. Έτσι λοιπόν, η Λεπενιώτη δεν χρειάστηκε να δώσει την χαριστική βολή, αφού η Χ.Α. ήταν πολιτικό πτώμα και πριν της 7 του Οκτώβρη. Η λανθασμένη αναγνώριση της επισφράγισης του τέλους της Χ.Α. από την δικαστική ετυμηγορία, συνιστά ακούσια παραδοχή πως δεν ήταν ο

“μαχητικός αντιφασισμός” που την εξαφάνισε, αλλά η αστική δικαιοσύνη. Συνεπώς, ακόμη και με την ψευδαίσθηση της “κινηματικής νοηματοδότησης” του αποτελέσματος, τα “κινηματικά” εύσημα στους κρατικούς θεσμούς δόθηκαν και με την βούλα. Με αυτό τον τρόπο, η δυνατότητα του αστικού πολιτικού συστήματος να “κεφαλαιοποιήσει” το δικαστικό αποτέλεσμα, νομιμοποιήθηκε άτυπα και από την σκοπιά των ερμηνευτών της καταδίκης ως “νίκης του κινήματος”.

Τους λόγους για τους οποίους η στράτευση στους θεσμούς της αστικής δικαιοσύνης αποτελεί ιστορικό λάθος είτε εκπορεύεται από αγνές αντιφασιστικές προθέσεις για την τιμωρία των ναζί, είτε πραγματώνεται καιροσκοπικά με πολιτικάντικα προσχήματα, τους επισημάναμε και στις 6 του Οκτώβρη. Κανένα περιθώριο “κινηματικής κάρπωσης” δεν μπορεί να υπάρξει από ετυμηγορίες θεσμών στο γήπεδο του ταξικού εχθρού όχι επειδή μας βρίσκει ιδεολογικά ενάντιους (γεγονός αληθές), αλλά κυρίως λόγω διαφοράς ισχύος. Οι περιπτώσεις αστικών υποχωρήσεων στο πλαίσιο οξυμένης πόλωσης της ταξικής πάλης είναι μια τελείως διαφορετική συνθήκη αφού αυτό για να γίνει κατορθωτό προϋποθέτει ευνοϊκούς συσχετισμούς προς την μεριά των δυνάμεων της εργασίας, το πεδίο διεξαγωγής της αντιπαράθεσης να διαμορφώνεται από τον αγώνα των εκμεταλλεζόμενων, ενώ η ίδια η παραχώρηση (π.χ. η απόσυρση μιας αντεργατικής ρύθμισης) δεν αποτελεί πρωτογενή ενέργεια του ταξικού εχθρού παρά το αποτέλεσμα ενός ταξικού εκβιασμού. Εντούτοις, και σε τέτοια παραδείγματα ο ρόλος των οργανωμένων αναρχικών δεν είναι το χειροκρότημα της “νίκης”, ο εφησυχασμός και η παγίδευση στην ρεφορμιστική πλάνη των “μερικών νικών”, αλλά η προσπάθεια διασύνδεσης και συνολικοποίησης των “μερικών διεκδικήσεων” και η προώθηση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων προς μια ανατρεπτική και επαναστατική κατεύθυνση.

Το παραπάνω συνιστά μια ελάχιστη προκαταβολική απάντηση σε εύλογα ερωτήματα για την διαφορά π.χ. μιας συνδικαλιστικής αιτηματικής διεκδίκησης με το αίτημα καταδίκης των ναζί και πιστεύουμε ότι σε αδρές γραμμές σκιαγραφεί, έστω και μερικώς, τις δικές μας θέσεις αναφορικά με τους “μερικούς αγώνες”, τις “αιτηματικές διεκδικήσεις” και τον ρόλο των αναρχικών μέσα σε αυτές. Για να επεκταθούμε με την απαιτούμενη επάρκεια γύρω από αυτά τα ζητήματα θα χρειαζόμασταν πολύ περισσότερο μελάνι. Όσον αφορά την πιο πάνω συσχέτιση μεταξύ μιας ταξικής διεκδίκησης (που διαμεσολαβείτε από αστικούς θεσμούς) και του αιτήματος καταδίκης των ναζί προς την αστική δικαιοσύνη (με σύσσωμο το πολιτικό σύστημα να απευθύνει το ίδιο αίτημα) εκτιμούμε ότι οι διαφορές είναι ολοφάνερες. Ταυτόχρονα, θεωρούμε ότι και ο πλέον ενθουσιώδης υπερασπιστής της θέσης “το κίνημα επέβαλε την απόφαση” δεν δύναται να πιστεύει πραγματικά ότι το κράτος εκβιάστηκε και παρά την θέληση του καταδίκασε τους ναζί υπό τον φόβο κοινωνικών και κινηματικών αντιποίνων. Πόσο μάλλον σε μια περίοδο σαν την σημερινή.

Τώρα λοιπόν, που έκλεισε ο πρώτος κύκλος αυτής της υπόθεσης με τις συλλήψεις των καταδικασθέντων πρώην βουλευτών και μελών της Χ.Α. θεωρούμε πως είναι η κατάλληλη στιγμή για μια πιο συνολική αποτίμηση των όσων είδαμε να εκτυλίσσονται μέσα στον Οκτώβριο τόσο πριν, αλλά κυρίως μετά την εξαγγελία της καταδικαστικής απόφασης.

Στις 7/10, ημέρα ανακοίνωσης των αποφάσεων για την δίκη της Χρυσής Αυγής έλαβε χώρα μια μεγάλη διαδήλωση. Εκ των προτέρων προβλέπαμε ότι η κινητοποίηση έξω από το εφετείο θα συγκέντρωνε πενταψήφιο αριθμό διαδηλωτών και το είχαμε μάλιστα διατυπώσει. Τα καλέσματα κομματικών φορέων, εφημερίδων κ.α. προμήνυαν τι θα επακολουθήσει. Ποτέ άλλοτε στο παρελθόν, δεν συνυπήρξαν το Κ.Κ.Ε, ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τμήματα του α/α χώρου και κυβερνητικά κλιμάκια της Ν.Δ. σε αντιφασιστικό

συλλαλητήριο! Πράγματι, χιλιάδες διαδηλωτές, κομματικοί, κινηματικοί και πολλοί άλλοι ανένταχτοι με κοινωνικές και αντιφασιστικές ευαισθησίες πλαισίωσαν την συγκέντρωση αναμένοντας την καταδίκη της Χ.Α ως εγκληματικής οργάνωσης και χειροκρότησαν από κοινού την κρίση του δικαστηρίου. Τι ακριβώς χειροκρότησαν, θα το προσδιορίσουμε στην συνέχεια. Σ' αυτό το σημείο ας μας επιτραπεί ένας ιστορικός παραλληλισμός.

Την τελευταία φορά που δυνάμεις της αριστεράς και (μεμονωμένοι) αναρχικοί πανηγύρισαν από κοινού “ετυμηγορία” αστικών θεσμών, ήταν στο δημοψήφισμα του 2015, με τα γνωστά αποτελέσματα (ψήφιση 3ου μνημονίου) και τις γνωστές συνέπειες (ολοκλήρωση της κινηματικής ενσωμάτωσης). Σε ένα αστικό δίλημμα μεταξύ δύο μνημονιακών προτάσεων, ορισμένοι από τον α/α χώρο θεώρησαν ότι μπορούν όχι μόνο να παρέμβουν μέσα σε αυτό το συστημικά οριοθετημένο πλαίσιο, αλλά και να εκτρέψουν “διατηρώντας διακριτά χαρακτηριστικά” το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Έτσι λοιπόν, η ψευδαίσθηση “νοηματοδότησης του αποτελέσματος” εκφράστηκε με πλείστες επιδιώξεις καταδικασμένες να αποτύχουν (π.χ. πολιτικά μέτωπα για την υποστήριξη του “ΟΧΙ μέχρι τέλους” αν ο σύριζα “προδώσει” την λαϊκή ετυμηγορία) και άστοχες προβλέψεις για την νίκη του ΟΧΙ (π.χ. έξοδος από την Ε.Ε., ρήξη με τους δανειστές κ.α.). Εν τέλει, η απομάκρυνση από τις ιδεολογικές αρχές (συμμετοχή σε αστική εκλογική διαδικασία) με καιροσκοπικούς όρους διεκδίκησης “βραχυπρόθεσμου αποτελέσματος” κατέληξε σε όλεθρο για τους πολιτικούς υποστηρικτές του ΟΧΙ και από τακτική σκοπιά.

Κατά την εβδομάδα του δημοψηφίσματος, οι αναρχικοί πολιτικοί υποστηρικτές της ΑΠΟΧΗΣ λιοδωρήθηκαν από πολιτικούς αντιπάλους και ομορτουμιστές για παραλυτική προσήλωση σε μια αδιέξοδη “ιδεολογική καθαρότητα”. Δεν αμφιβάλλουμε, ότι ανάμεσα στον κόσμο της αποχής υπήρχαν αντιπολιτικές τάσεις που την πρέσβευαν από ιδεολογικές αφετηρίες χωρίς να τους απασχολεί

ιδιαίτερα ο κοινωνικός αντίκτυπος και η πολιτική συγκυρία. Παρόλα αυτά, είναι ιστορικά κατοχυρωμένο ότι το αθηναϊκό τμήμα των αναρχικών που “σήκωσε” την προπαγανδιστική καμπάνια για την ΑΠΟΧΗ (δημόσιες συγκεντρώσεις, παρεμβάσεις, κείμενα κ.α.) κάθε άλλο παρά στην “ασφάλεια” της ιδεολογίας έμεινε. Και αυτό επιβεβαιώνεται όχι μόνο από την καταγραφή της πρακτικής γείωσης της ιδεολογίας στον ζωντανό δημόσιο πολιτικό ανταγωνισμό, αλλά στις ίδιες τις θέσεις και τις εκτιμήσεις που αποδείχθηκαν έγκυρες σχετικά με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και τι αυτό θα σημάνει τόσο σε πολιτικό/οικονομικό επίπεδο (ψήφιση νέου μνημονίου) όσο και σε κοινωνικό επίπεδο (απογοήτευση, ηττοπάθεια κ.λ.π.). Για άλλη μια φορά αποδείχτηκε ότι η εγκατάλειψη του αναρχισμού στον βωμό του “άμεσου τακτικού αποτελέσματος” προεικονίζει οδυνηρές ήττες.

Κλείνοντας αυτή την παρένθεση και συνεχίζοντας στα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου, θεωρούμε ότι ο χαρακτήρας της διαδήλωσης έξω από το εφετείο προσδιορίστηκε κατά πολύ από την οργανωμένη παρουσία της συντριπτικής πλειοψηφίας των κομμάτων. Σύσσωμο πλην Βελόπουλου το κοινοβουλευτικό τόξο, από το ΚΙΝ.ΑΛ τον ΣΥΡΙΖΑ, το Κ.Κ.Ε, το ΜΕΡΑ 25 στήριξε την συγκέντρωση με την παρουσία μάλιστα των πολιτικών τους αρχηγών. Μέχρι και κλιμάκιο της ΝΔ βρέθηκε έξω από το εφετείο σε μια πρωτοφανή συνθήκη να παρίσταται το κυβερνών κόμμα σε συγκέντρωση για πίεση δικαστικής απόφασης. Στο εφήμερο “αντιφασιστικό μέτωπο” που εξάντλησε την “δυναμική” του στις 7 του Οκτώβρη συνέδραμαν όλες οι καθεστωτικές δυνάμεις με ξεκάθαρες προθέσεις νοσηματοδότησης του πλαισίου διαχείρισης του “αγώνα” ενάντια στον φασισμό. Ο τίτλος της δίκης μπήκε από τα πρωτοσέλιδα των καθεστωτικών φυλλάδων πριν το εφετείο, από τα καλέσματα στις 7/10 και τέλος από τις πανηγυρικές δηλώσεις μετά την απόφαση: “η δημοκρατία νίκησε τον φασισμό”. Αυτόματα αυτές οι δύο όψεις διαχείρισης του κράτους και της καπιταλιστικής κυριαρχίας τέθηκαν όχι μόνο σε αντιδιαστολή αλλά και σε σύγκρουση. Σ’ αυτή την κίβδηλη διαμάχη

η μόνη νικήτρια ήταν η αστική δημοκρατία και οι θεσμοί της. Οι καταγωγικές ρίζες και η ουσία του φασισμού αποκρύφτηκαν και αναγνωρίστηκε η αστική δικαιοσύνη ως η αρμόδια για την τιμωρία του.

Θα επαναλάβουμε – όπως και στο κείμενο της 6ης Οκτωβρίου – πως η διεκδίκηση καταδικαστικών αποφάσεων για τους ναζι από την αστική δικαιοσύνη, με την εφαρμογή των ταξικών νόμων του αστικού κράτους, το μόνο που καταφέρνει είναι την κοινωνική επικύρωση της κρατικής πρωτοκαθεδρίας στην απονομή της δικαιοσύνης. Την ενίσχυση των αστικών θεσμών ως αρμόδιων διαμεσοληθητών και διεκπαιρευτών των κοινωνικών υποθέσεων. Η οργανωμένη παρουσία αντικρατικών πολιτικών δυνάμεων έξω από το εφετείο συνέτεινε προς αυτή την κατεύθυνση: της αναγνώρισης του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης και από “κινηματική σκοπιά”. Η συγκέντρωση στο εφετείο ήταν μια τεράστια “εξέδρα στο γήπεδο της αστικής δικαιοσύνης” με μοναδικό επικοινωνιακό και πολιτικό κουμανταδόρο το κράτος. Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο που επιβεβαιώνει την παραπάνω θέση είναι τα πανηγύρια αμέσως μετά την αναγγελία της απόφασης. Ας ακολουθήσουμε και σ’ αυτό το σημείο τον ίδιο παραλληλισμό με στόχο να εγείρουμε την κριτική σκέψη και τον γόνιμο στοχασμό: τι χειροκροτούσαν οι διαδηλωτές/τριες στις 5 Ιουλίου το 2015 όταν ανακοινώθηκε η εκλογική νίκη του ΟΧΙ; Το ερώτημα δεν αφορά τι πίστευαν ότι χειροκροτούν (λαϊκή άρνηση των μνημονίων, της Ε.Ε. κ.α.) αλλά τι χειροκροτούσαν στην χειροπιαστή και αμείλικτη πραγματικότητα: την έλευση του τρίτου και πιο επαχθούς μνημονίου!

Όσον αφορά την 7η Οκτωβρίου 2020, η στιγμή της αποθεωτικής υποδοχής της καταδικαστικής απόφασης για τους φασίστες είναι αυτή που αφήνει την τελική εικόνα και έχει αποτυπωθεί ως τέτοια στο μυαλό του περισσότερου κόσμου και λόγω της συγκινησιακής φόρτισης που αυτή προκάλεσε. Δεδομένου ότι η διαδήλωση απαρτιζόταν από ετερόκλητες δυνάμεις, σίγουρα υπήρχαν

διαφορετικά χειροκροτήματα ανάμεσα στο πλήθος. Άλλοι αποθέωναν την “νίκη του κινήματος” που “ανάγκασε” την αστική δικαιοσύνη να σύρει στις φυλακές τους ναζί, άλλοι την σωστή λειτουργία της “δικαιοσύνης” κ.λ.π.. Θα ήταν αδύνατο να καταγράψουμε το σύνολο των προελεύσεων των χειροκροτημάτων. Το βέβαιο είναι, ότι τα κίνητρα των χειροκροτημάτων απέχουν από την ουσία τους και τι πραγματικά αποθέωναν. Όπως προαναφέραμε, τον Ιούλιο του 15’ οι διαδηλωτές υποδέχονταν με θριαμβευτικές ιαχές το τρίτο μνημόνιο και όχι την άρνηση του όπως οι ίδιοι πίστευαν. Δεν προδόθηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ -από κυβερνητικά χείλη ποτέ δεν τέθηκε το δημοψήφισμα ως δίλημμα για το ευρώ, την διαγραφή του χρέους ή την έξοδο από τα μνημόνια- αντίθετα εξαπατήθηκαν. Σε έναν βαθμό αυτοεξαπατήθηκαν από τις δικές τους εικασίες για το τι συνεπάγεται το ΟΧΙ. Αντίστοιχα, στο παράδειγμα που εξετάζουμε, οι διαδηλωτές/τριες όχι μόνο δεν αντιλήφθηκαν την απόφαση ως “νίκη και ξέπλυμα της αστικής δημοκρατίας”, αλλά δεν πρόβλεψαν καν ότι η καταδίκη του “ενός άκρου” θα συνεπιφέρει την τελική καταδίκη και του “άλλου” για να επισφραγισθεί πλέον και η οριστική “νίκη” της αστικής δημοκρατίας ενόψει της εμβάθυνσης της συστημικής κρίσης, την ψήφιση νέων μέτρων καταλήστευσης του λαού και το τσάκισμα των μισθωτών και της νεολαίας. Στις 7 του Οκτώβρη, η αστική δημοκρατία κραύγασε ότι αυτή κάνει κουμάντο και οι αμφισβητίες – από όπου κι αν προέρχονται- θα πατάσσονται (θα συμπληρώναμε, “θα πατάσσονται, όταν πλέον παύουν να είναι χρήσιμοι”, όπως χρήσιμοι υπήρξαν και οι φασίστες).

Η συμμετοχή αναρχικών στα πανηγύρια μετά την απόφαση σίγουρα είναι κάτι που μας γεννά προβληματισμούς. Το πλαίσιο και η νοσηματοδότηση της διαδήλωσης δεν θεωρούμε πως άλλαξε και απέκτησε αντικαθεστωτικά χαρακτηριστικά λόγω των αντιπαραθέσεων με την αστυνομία έξω από το εφετείο. Είχαμε υπογραμμίσει πως η προοπτική πυροδότησης κάποιων ελεγχόμενων συγκρούσεων σε περίπτωση αθωωτικής απόφασης

δεν αποτελούσε κατ' εμάς ικανό κίνητρο συμμετοχής στην διαδήλωση. Πολλώ δε μάλλον, όταν ή έναρξη των αντιπαραθέσεων ξεσπά μετά από καταδικαστική απόφαση. Έτσι λοιπόν, ενώ το πραγματικό νόημα της διαδήλωσης έξω από το εφετείο ήταν η πίεση για την καταδίκη των φασιστών από την αστική δικαιοσύνη και τους κρατικούς θεσμούς, οι συγκρούσεις ξέσπασαν παρόλο που το αίτημα αυτό ικανοποιήθηκε και η απόφαση ήταν καταδικαστική.

Ο σκοπός και το επίδικο των συγκρούσεων θεωρούμε πως έμειναν θολά και απροσδιόριστα όχι μόνο για εμάς αλλά και για την πλειοψηφία του κόσμου που συμμετείχε στην διαδήλωση. Ίσως το αντι-ΝΔ μένος και η προσωπική στοχοποίηση του Χρυσοχοϊδή να “δικαιολόγησαν” τις καταστάσεις σε ένα πιο προοδευτικό ακροατήριο ή ένα ακροατήριο που ήταν αόμματο την περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ και δεν “έβλεπε” τότε κρατική καταστολή, αφού οι μπάτσοι άνοιξαν πρώτοι το γενικό πυρ με τις αύρες, αλλά ο προβληματισμός παραμένει. Στη άποψη που υποστηρίζει πως οι συγκρούσεις προσέδωσαν έναν αντικαθεστωτικό χαρακτήρα στην διαδήλωση πέρα από το σκεπτικό που αντιτείνουμε, θέλουμε να απαντήσουμε και με μια ερώτηση: πόσοι θα θυμούνται από αυτήν την ημέρα τις συγκρούσεις και πόσοι την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου και τα πανηγύρια για την “νίκη της δημοκρατίας”; Και δεν αναφερόμαστε προφανώς στο υποκειμενικό βίωμα των δρώντων.

Στην τελική, εάν κάποιος θα έπρεπε να συγκρουστούν με αφορμή την απόφαση αυτοί θα ήταν οι φασίστες “συναγωνιστές” (sic) των καταδικασθέντων. Όμως οι φασίστες ούτε αξιοπρέπεια, ούτε ηθική, ούτε αντιστασιακό φρόνημα έχουν. Ήταν, είναι και θα είναι ρουφιάνοι, καταδότες και λακέδες. Η στάση τους τόσο κατά την διάρκεια, όσο και στο τέλος της δίκης το μαρτυρά για μια ακόμη φορά: αλληλοδωσίματα, δηλώσεις μετανοίας, αποστασιοποιήσεις. Οι αυτοπροβαλλόμενοι ως “αντισυστημικοί” τσαμπουκάδες απεδείχθησαν οι μεγαλύτεροι χέστες κι αυτό δεν οφείλεται μονάχα

στην συνειδησιακή κατασκευή τους ως μισανθρωπικά καθάρματα που στοχοποιούν αποκλειστικά τους αδύναμους, αλλά και στην ίδια την αστική ιδεολογία που εκπροσωπούν. Μην ξεχνάμε ότι ο φασισμός δεν αποτελεί παρά μια έκφανση που αποκτά ο καπιταλισμός στις πιο δύσκολες περιόδους του. Αγνοώντας ότι ο φασισμός είναι τμήμα της αστικής ιδεολογίας, έμμεσα αθλώνουμε τον εγκληματικό χαρακτήρα της πιο “ισορροπημένης” μορφής της: της φιλελεύθερης δημοκρατίας.

Στο κείμενο που δημοσιοποιήσαμε στις 6 του Οκτώβρη περιγράψαμε την ανάδειξη μιας θολής τάσης κάποιων συλλογικοτήτων του α/α χώρου που ενώ απέρριπτε την ιδέα πως το ξερίζωμα του φασισμού μπορεί να πραγματοποιηθεί από τους κρατικούς θεσμούς, παρόλα αυτά καλούσε στο εφετείο είτε με το σκεπτικό ότι θα προσδώσει τα δικά της χαρακτηριστικά στην συγκέντρωση είτε επηρεασμένη από την “φασαρία” και την στρεβλή εντύπωση του “κοσμοϊστορικού” γεγονότος που δεν μπορεί να απουσιάζει. Από αυτή την “τάση”, προβλήθηκε και το επιχείρημα πως η παρουσία αναρχικών στην διαδήλωση την ημέρα του εφετείου κρίνεται αναγκαία λόγω της κοινωνικής παρέμβασης που θα επιτύχει στο μεγάλο πλήθος των συγκεντρωμένων. Από την δική μας πλευρά, θεωρούσαμε εξ αρχής πως η παρουσία μας στη συγκεκριμένη διαδήλωση, με το συγκεκριμένο επίδικο, στην συγκεκριμένη τοποθεσία και με όλη την πολιτική προβολή και πίεση που δέχθηκε η συγκεκριμένη δίκη εν αναμονή των καταδικαστικών αποφάσεων, μπορούσε να λειτουργήσει μόνο επικουρικά και νομιμοποιητικά προς το ξέπλυμα της αστικής δημοκρατίας και του κράτους. Κάθε άλλη πολιτική ατζέντα που θα κινούνταν εντός αυτού του πλαισίου ήταν δεδομένο πως θα αφομοιωνόταν μέσα στα αστικοδημοκρατικά κελεύσματα.

Αυτή μας η εκτίμηση επιβεβαιώθηκε. Το μήνυμα και το πολιτικό αποτύπωμα που αφήνει πίσω της αυτή η μέρα δεν συνάδει σε καμία περίπτωση με τα αντικρατικά προτάγματα και την αποδόμηση

των αστικών θεσμών, αντιθέτως με την ισχυροποίηση τους. Άλλωστε, όταν δεν διαθέτεις τους μηχανισμούς προπαγάνδας, την ισχύ και ένα ευρύ πεδίο επιρροής δεν μπορείς να έχεις την αξίωση πως θα νοηματοδοτήσεις με τα δικά σου περιεχόμενα και προτάγματα μια συγκέντρωση που στηρίχθηκε, προωθήθηκε και στελεχώθηκε από όλες τις καθεστωτικές δυνάμεις, από το κυβερνών κόμμα έως τις παρατάξεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με αφορμή μάλιστα την πίεση των αστικών θεσμών. Ως προς τον στόχο της κοινωνικής παρέμβασης, δεν πιστεύουμε πως για την παρουσία μας σε μια διαδήλωση αρκεί ως κριτήριο η μαζικότητα.

Ας κάνουμε εδώ μια μικρή επισήμανση. Σε δημοσιοποιημένο συντροφικό κείμενο (που δεν μας κατονομάζει αλλά αναφέρεται σε εμάς) κατηγορηθήκαμε για επίκληση του Ντουρούτι και του Μαλατέστα που έχουν δώσει μάχες “για να τεκμηριώσουμε αποστασιοποιήσεις από μια μάχη”. Καταρχάς είναι άστοχη και ανιστόρητη η σύγκριση της διαδήλωσης της 7ης Οκτωβρίου με τις μάχες των προαναφερόμενων αναρχικών επαναστατών. Η συγκεκριμένη συσχέτιση δεν λαμβάνει υπόψη της ούτε τις ιδιαίτερες συνθήκες της κάθε περίπτωσης ούτε την φύση και το επίδικο της διαδήλωσης όπως το αναλύσαμε παραπάνω. Επιπλέον, θεωρούμε πως η παρουσία μας σε πεδία όπου δεν εντοπίζεται κάποιο πολιτικό διακύβευμα που να αφορά την προώθηση της Υπόθεσης δεν έχει από μόνη της κάποια αυταξία η μαζικότητα ώστε να μας κινητροδοτήσει. Εάν δεν εκτιμήσουμε πρώτα την ουσία του πολιτικού διακυβεύματος και το υλικό αντίκρουσμα που αυτό θα επιφέρει, τα κινητήρια καύσιμα (οι λαοπλυμμήρες) είναι κενού νοήματος. Παραδείγματος χάρη, πολυπληθείς συγκεντρώσεις είχαμε και στις πλατείες του δημοψηφίσματος, και στα συλλαλητήρια για την Μακεδονία και στις φιλοκυβερνητικές διαδηλώσεις τον Φλεβάρη του ‘15. Μήπως έπρεπε να συμμετέχουμε σε όλες αυτές τις διαδηλώσεις περιφρουρώντας τα “δικά μας διακριτά χαρακτηριστικά” με αποκλειστικό κριτήριο την μαζικότητα και με

βάση κάποιο πολιτικό επίδικο που υπήρχε χωρίς όμως να μπορούμε να το ορίσουμε ή να το διαπραγματευτούμε; Ήταν αγκύλωση στην ιδεολογική καθαρότητα η μη συμμετοχή; Σε όλα αυτά τα παραδείγματα, μέλη της ομάδας μας κάθε άλλο παρά αποστασιοποιημένα ήταν. Τον Φλεβάρη του 15' απέναντι στο κλίμα της εποχής και τον φιλοκυβερνητισμό που ήταν διάχυτος στα "κινήματα" πρωτοστάτησαν στην διοργάνωση Αντικρατικής Διαδήλωσης με σύνθημα "κλωτσιές στους εμπόρους της ελπίδας". Την εβδομάδα του δημοψηφίσματος συνδιοργάνωσαν κεντρικές δράσεις προπαγάνδισης της αποχής. Στα μακεδονικά συλλαλητήρια συμμετείχαν στην οργάνωση της άμυνας-επίθεσης απέναντι σε φασιστικές ομάδες. Και στο πρόσφατο παράδειγμα, μια ημέρα μετά την διαδήλωση έξω από το εφετείο στηρίξαμε το απεργιακό κάλεσμα της Σ.Β.Ε.Ο.Δ. που ως εργατικό σωματείο ούτε ξεκάθαρη ιδεολογική αφετηρία ούτε σαφή επαναστατικό προσανατολισμό έχει, κάτι που αναδεικνύει αν μη τι άλλο ότι δεν λειτουργούμε με κομματικά και σεχταριστικά κριτήρια στο πεδίο της κοινωνικής και ταξικής πάλης.

Αν η δράση των αναρχικών αποσυνδέεται από ιδεολογικές αρχές και στρατηγικούς σκοπούς προς αναζήτηση ενός βραχυπρόθεσμου πολιτικού κέρδους έξω από αυτά, δεν μπορεί να έχει καμία πρακτική αποτελεσματικότητα. Υπενθυμίζουμε ότι πολλοί επικαλέστηκαν τον Ντουρούτι για να ξεπλύνουν την συμμετοχή τους στις αστικές εκλογές, είτε στηρίζοντας άμεσα τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε έμμεσα στην παγίδα του δημοψηφίσματος. Και τον επικαλέστηκαν δόλια προς τεκμηρίωση των ιδεολογικών και αξιακών τους παρεκβάσεων. Τις παρεκβάσεις από τον αναρχισμό τις αντιμαχόμαστε όχι σαν τεκμηρίωση λιποταξίας αλλά προς υπεράσπιση της μάχης. Αν λοιπόν φυγομαχήσουμε από μάχες αντάξιες της Σαραγόσα και του Μπενεβέντο τότε ας μας καταλογιστεί η ιδεολογική εμμονή ως πρόσχημα αποφυγής των μαχών. Σε ανάλογες μάχες θέλουμε όχι μόνο να βρεθούμε, αλλά κυρίως να τις νικήσουμε.

Εν συνεχεία, στις 7 Οκτωβρίου τα αναρχικά μπλοκ που παρατάχθηκαν στην Λ. Αλεξάνδρας δεν διαμήνυσαν στην κοινωνική βάση το μήνυμα “ούτε δίκες ούτε φυλακές, μόνο εντατικές για τους εθνικιστές” ούτε διακήρυξαν αντικρατικά προτάγματα μετέχοντας σε μια αστικοδημοκρατική σούπα. Η συνθηματολογία δεν τροποποιεί την μεγάλη εικόνα. Στην πραγματικότητα, συμμετείχαν -με μικρότερη ισχύ και κλίμακα επιρροής από τις καθεστωτικές δυνάμεις- στην άσκηση πίεσης για την καταδίκη και την φυλάκιση των φασιστών. Οι συγκεντρώσεις που επιζητούν καταδικαστικές αποφάσεις από τους αστικούς θεσμούς, ακόμα κι όταν αυτές εξελίσσονται σε “λαοπλημμύρες”, δεν αποτελούν εύφορο πεδίο ούτε για να απευθυνθούμε, ούτε για να δράσουμε.

Αδιαμφισβήτητα, η απόφαση του δικαστηρίου για την καταδίκη της Χ.Α ως εγκληματικής οργάνωσης και για την φυλάκιση των πρώην και νυν ηγετικών στελεχών της θα αφήσει πίσω της ένα ισχυρό στίγμα στο κοινωνικοπολιτικό σκηνικό.

Σε κοινωνικό επίπεδο, η πολιτική διαχείριση της δίκης και της τελικής ετυμηγορίας εξελίχθηκε σε πολύ χρήσιμο εργαλείο για το ξέπλυμα της αστικής δικαιοσύνης. Άρθρα και σχολιασμοί που δεν προέρχονταν από δεξιές προελεύσεις επαινούσαν την Λεπενιώτη και μιλούσαν για την ορθή λειτουργία της δικαιοσύνης και την ανάκτηση της κοινωνικής εμπιστοσύνης για τον ρόλο των θεσμών. Ακόμη και “κινηματικά” blogs και σχολιαστές με περίσσιο θαυμασμό χειροκροτούσαν την δικαστή σε αντιδιαστολή με την ακροδεξιά εισαγγελέα. Επιπροσθέτως, πολλοί άνθρωποι της κοινωνικής βάσης που διαθέτουν αντιφασιστικές ευαισθησίες πείστηκαν μέσα από την δημιουργία της πλαστής διαπάλης μεταξύ δημοκρατίας και φασισμού πως το κράτος, η δικαιοσύνη και οι μηχανισμοί τους ήταν εκείνοι που χειρίστηκαν καταλλήλως το φασιστικό μόρφωμα, που το αντιμετώπισαν και εν τέλει επέφεραν την δίκαιη τιμωρία του. Η αποτελεσματικότητα του κράτους και σύσσωμου του δημοκρατικού τόξου για την διαχείριση των κοινωνικών ζητημάτων και η

παντοδυναμία του αναγνωρίστηκαν σε ευρεία κλίμακα. Το κράτος και οι πολιτικοί του εκπρόσωποι ντύθηκαν με τον αντιφασιστικό μανδύα και κατάφεραν να κερδίσουν τόσο την μάχη της συναίνεσης και της ανάθεσης όσο και την μάχη των εντυπώσεων. Σ' αυτό το σημείο, ας κάνουμε έναν υποθετικό συλλογισμό: εάν στην κυβέρνηση δεν ήταν η δεξιά ΝΔ αλλά η αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ μπορούμε να αναλογιστούμε το μέγεθος της πολιτικής κεφαλαιοποίησης του “αντιφασισμού” εκ μέρους του κράτους; Τότε θα προσδιοριζόταν η καταδίκη ως “επιβολή και νίκη του κινήματος” ή θα έβγαιναν ορισμένοι να μιλήσουν για την “δικαίωση” τους που “τακτικά” (sic) επιθυμούσαν αριστερή κυβέρνηση;

Η καταδίκη και ο παροπλισμός των ηγετικών φασιστικών στελεχών θα προκαλέσει αναπόφευκτα ανακατατάξεις στο ακροδεξιό στρατόπεδο. Καταρχήν, η φυλάκιση τους δεν θεωρούμε πως θα φέρει κάποια έστω και πρόσκαιρα οφέλη στην αναδιάταξη των συσχετισμών δύναμης καθώς το μόρφωμα της Χ.Α., όπως και των Κασιδιάρη και Λαγού δεν θα μπορούσαν ούτως ή άλλως να διαδραματίσουν σοβαρό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις αφού ως συστημικές εφεδρείες έχουν εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια από το πολιτικό σύστημα και τα τμήματα της αστικής τάξης που τους τροφοδοτούσαν. Η καταδίκη τους μπορεί να φέρει αντίθετες συνέπειες από αυτές που προσδοκούσαν οι πολιτικοί αρχηγοί και τα media. Η επανεμφάνιση των “κυνηγημένων από την δημοκρατία” φασιστών ως τάχα “αποδεδειγμένα αντισυστημικών” και η στήριξη τους από μερίδες αγανακτισμένων ακροδεξιών και ψεκασμένων ψηφοφόρων του κυβερνώντος κόμματος που έχει ήδη αρχίσει να φθείρεται είναι ένα πιθανό σενάριο.

Εξαρχής είχαμε διατυπώσει την εκτίμηση μας πως “το αποτέλεσμα και η τελική ετυμηγορία δεν συνιστούν κατ’ εμάς ικανές συνθήκες να μπλοκάρουν την κοινωνική άνοδο του εθνικισμού και των ακροδεξιών πολιτικών δυνάμεων σε ένα ενδεχόμενο μαζικών καταδικών” τονίζοντας την αντίφαση στο να περιμένουμε “την

αποδυνάμωση του φασισμού από την αστική δημοκρατία, την δίδυμη αδελφή του”. Πράγματι, η καταδικαστική απόφαση δεν έφερε το ξεριζώμα του φασισμού αλλά τον “θρίαμβο της δημοκρατίας”. Πρακτικά, αυτός ο θρίαμβος δεν εγγυάται την μη επιστροφή ενός “υπέρ του δέοντος” δεξιού φορέα (δεξιότερα του γραφικού Βελόπουλου). Άλλωστε, όπως έχουμε επισημάνει πολλές φορές, το νέο επεισόδιο της κρίσης, η Νέα Ύφεση και οι πολιτικές αντιμετώπισης που θα επιστρατευτούν το επόμενο διάστημα, θα επιφέρουν εκ νέου την ρευστότητα στον πολιτικό χάρτη, την κοινωνική πόλωση, την αναταραχή και μοιραία την εξαφάνιση πολιτικών δυνάμεων με την ταυτόχρονη ανάδυση νέων.

Όλα αυτά που πρέσβευε η Χ.Α. παραμένουν διάχυτα σε ένα κομμάτι του κοινωνικού σώματος το οποίο θα αναζητήσει νέους φορείς εκπροσώπησης. Η κοινωνική άνοδος του ρατσισμού και του εθνικισμού είναι ομολογουμένως πιο επικίνδυνο φαινόμενο από το εκάστοτε μόρφωμα που τα πρεσβεύει είτε υπό τον μανδύα του “αστικού φιλελευθερισμού”, είτε της “σοσιαλδημοκρατίας” είτε του “ελληνικού εθνικισμού”. Και οι αντιλήψεις αυτές δεν ξεριζώνονται από τους αστικούς θεσμούς: ενισχύονται από τους αστικούς θεσμούς. Μετά το πέρας της όλης διαδικασίας της δίκης, οι αστικοί θεσμοί είναι και αυτοί που βγήκαν ισχυρότεροι. Οι επιζητούμενες καταδικαστικές αποφάσεις και οι τελικές ποινές για τους χρυσαυγίτες προέκυψαν από την εφαρμογή των νόμων του κράτους. Το αστικό δίκαιο αποθεώθηκε ενώ το επαναστατικό δίκαιο που προτάσσει την αντιμετώπιση των φασιστών από τον ίδιο τον λαό χάθηκε μεταξύ απονοηματοδοτημένων διακηρύξεων για κρεμάλες και πανηγυρισμών στο άκουσμα της καταδικαστικής απόφασης.

Εμείς, θα εμείνουμε στην άποψη μας πως τον αντιφασιστικό αγώνα τον αντιλαμβανόμαστε αποκλειστικά ως τμήμα της αντικρατικής και αντικαπιταλιστικής πάλης, ως τμήμα του αναρχικού αγώνα και της επαναστατικής προοπτικής. Ως νίκες σ’ αυτό τον αγώνα μπορούμε

να λογίσουμε τις φορές που τσακίσαμε τους φασίστες στον δρόμο, τις μάχες που δώσαμε για να μην τους αφήσουμε κανένα περιθώριο ύπαρξης στις γειτονιές, στους εργασιακούς χώρους και τα πανεπιστήμια, τις στιγμές που αντιπαλέψαμε και αποδομήσαμε τον ρατσισμό και την μισαλλοδοξία που έχει σπαρθεί μέσα στην κοινωνία, τις φορές που σταθήκαμε αλληλέγγυοι δίπλα στα ταξικά μας αδέρφια τους μετανάστες που βάλλονταν από φασιστικές επιθέσεις. Σε αυτούς τους αγώνες δεν μετέχουμε ως οπισθοφυλακή της αστικής δημοκρατίας, αλλά σε πείσμα της αστικής δημοκρατίας. Ούτε θα πανηγυρίσουμε από κοινού με τους αστικοδημοκράτες εχθρούς της εργατικής τάξης και της κοινωνικής ελευθερίας, δικαστικές καταδίκες. Οργανώμαστε με την σκέψη ότι δεν θα αργήσει η στιγμή που τα επαναστατικά κανόνια θα βάλουν στα οχυρά τους. Στα οχυρά του πλούτου και της εξουσίας τους.

Επιπροσθέτως, με την εφαρμογή των αστικών νόμων δεν άνοιξε μόνο ο δρόμος της φυλακής για τους φασίστες. Άνοιξε κι ο δρόμος για την πλήρη εγκαθίδρυση και επιβολή του δόγματος “ του νόμου και της τάξης”. Ο πρώην μνημονιακός πρωθυπουργός Α. Σαμαράς, μέρος του “δημοκρατικού τείχους κατά του φασισμού”, πριν από την απόφαση του εφετείου είχε δηλώσει στην ΕφΣυν αναφερόμενος στους νεκρούς της Μαρφίν πως εκτός από την Χ.Α υπάρχει κι άλλη εγκληματική δραστηριότητα υπό “πολιτική προστασία” που μένει πλέον να διαλευκανθεί. Αυτή η ρητορική συνεχίζει να αναπαράγεται και από άλλα κυβερνητικά στελέχη και μετά τις τελικές αποφάσεις του δικαστηρίου.

Αυτή την περίοδο το κράτος έχει εξαπολύσει ένα ανελέητο πογκρόμ. Νομοθετεί περιορισμούς στις διαδηλώσεις, προσλαμβάνει μπάτσους στο σωρό, ιδρύει νέα κατασταλτικά σώματα, προετοιμάζει αντι-απεργιακούς νόμους. Η όλη κρατική ετοιμότητα εντάσσεται σε ένα σχέδιο προληπτικής αντι-εξέγερσης ενόψει των κοινωνικών ξεσπασμάτων και αντιδράσεων οργής που πλησιάζουν. Είναι προπομπός νέων μνημονιακών μέτρων. Στο κάδρο βρίσκεται το

τσάκισμα εργατικών και νεολαιίστικων δικαιωμάτων, η διάχυση του τρόμου και η εκ προοιμίου ισοπέδωση των μελλοντικών εξεγερσιακών ξεσηκωμών. Η στοχοποίηση αναρχικών δυνάμεων δεν αποτελεί μόνο προσπάθεια απενεργοποίησης και αφοπλισμού, αλλά και έναν γενικό πειραματισμό. Αυτή η συγκυρία δεν θα πρέπει να μας φοβίζει σε επίπεδο καταστολής, αλλά να μας προβληματίζει ως προς την όρθωση, την ανάπτυξη και την οργάνωση των αντιστάσεων. Αναμφίβολα είναι μια περίοδος που αυξάνει τα καθήκοντα μας για την οργάνωση ανταπαντήσεων χωρίς χάσιμο χρόνου. Πρέπει να αντιπαρατεθούμε με τα κρατικά τάγματα εφόδου και να τους σπάσουμε τον εξουσιαστικό, αντικοινωνικό και αλαζονικό τσαμπουκά. Θα πρέπει όλες και όλοι πλέον να αντιληφθούμε ότι ο φόβος και η υποχώρηση είναι που στρώνουν έδαφος στην καταστολή και όχι η μαχητική αντίσταση. Οι νίκες στον δρόμο θα φέρουν ψυχολογική ανάταση, ηθική ικανοποίηση και αυτοπεποίθηση στον αγώνα κόντρα στην ηττοπάθεια των καιρών. Και αυτές οι νίκες θα πρέπει να συνοδεύονται από τους συμβολισμούς, τις κατευθύνσεις, τα επαναστατικά προτάγματα και τις ελευθεριακές αξίες που προωθούν οι αγωνιζόμενες δυνάμεις.

Κατακλείδα

Το παρόν έντυπο αποτελεί το β' τεύχος ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού και περιλαμβάνει συγκεντρωμένο υλικό κειμένων και παρεμβάσεων των μηνών Ιουλίου-Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου. Το προηγούμενο τεύχος διακινήθηκε σε εκατοντάδες αντίτυπα και πραγματοποιήθηκαν αρκετές ανατυπώσεις για την κυκλοφορία και αποστολή του. Οι χώροι στους οποίους φιλοξενείτε το ανθολόγιο δεν αποτελούν εν συνόλω σταθερά σημεία διάθεσης γι' αυτό και έχουμε καθυστερήσει σχετική ενημερωτική ανακοίνωση. Σύντροφοι/ισσες και φίλοι/ες των ευρύτερων περιοχών μπορούν να προμηθευτούν υλικό μας κατόπιν επικοινωνίας χέρι-χέρι. Για το κέντρο της Αθήνας το σημείο που εξυπηρετεί και στο οποίο διατίθεται το ανθολόγιο είναι ο χώρος του

Αναρχικού Στεκιού Φιλοσοφικής. Περιοχές εκτός Αθήνας που μπορεί κάποιος/α να προμηθευτεί το έντυπο είναι ο Βόλος, η Κέρκυρα και η Πάτρα. Σύντροφοι/ισσες που κατοικούν σε άλλες πόλεις μπορούν να έρθουν σε επικοινωνία ώστε να ενημερώσουμε για πιθανά σημεία που διατίθενται ορισμένα τεύχη ή να αποσταλούν απευθείας από εμάς, ασφαλώς άνευ αντιτίμου.

Κάλεσμα στις διαδηλώσεις της ΔΕΘ

Στις 12 Σεπτεμβρίου, από το βήμα της ΔΕΘ πρόκειται να πραγματοποιηθούν από τον πρωθυπουργό οι πρώτες προγραμματικές δηλώσεις αναφορικά με την διαχείριση της νέας ύφεσης και να ξεδιπλωθεί στο μεγάλο κεφάλαιο η κυβερνητική στρατηγική ενόψει της σταδιακής κορύφωσης των καταστροφικών εξελίξεων που αναμένεται να πλήξουν εκ νέου βαθεία την καπιταλιστική οικονομία. Η πρωθυπουργική ομιλία και οι κυβερνητικές εξαγγελίες θα αποτελέσουν το πρελούδιο του νέου μνημονίου που βρίσκεται στα σκαριά και προετοιμάζεται μεθοδικά το τελευταίο διάστημα από το εγχώριο πολιτικό σύστημα, την αστική τάξη και την Ευρωπαϊκή λυκοσυμμαχία ¹

Παράλληλα με την εντεινόμενη οικονομική κρίση, φλέγοντα ζητήματα τα οποία θα αποτελέσουν αντικείμενο των ομιλιών των πολιτικών αρχηγών θα είναι η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης και ο ρόλος του ελληνικού κράτους στις γεωπολιτικές ανακατατάξεις και το μοίρασμα της πίτας στην περιοχή της Α. Μεσογείου. Σ' αυτό το πλαίσιο, ο Μητσοτάκης θα αναγγείλει την δαπανηρή αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού, με φόντο τις γεωπολιτικές συγκρούσεις και τις αστικές αντιθέσεις στο μέτωπο των "ελληνοτουρκικών" σχέσεων. Το ελληνικό κράτος άλλωστε μπορεί να μην έχει χρήματα για να τροφοδοτήσει το υποσιτισμένο σύστημα υγείας, για να προσλάβει προσωπικό στην εκπαίδευση και την καθαριότητα, δεν έχει χρήματα για τους εργαζόμενους μουσικούς, στις τέχνες και στον πολιτισμό, μπορεί να μην έχει χρήματα για τα αναδρομικά των συνταξιούχων, έχει όμως να διαθέσει δισεκατομμύρια για οπλικά

1. Σχετικά με τις αποφάσεις του eurogroup: θα τα πούμε στους δρόμους της οργής: <https://protaanka.espivblogs.net/2020/04/17/446/>

συστήματα και υποβρύχια σαν πιστό σκυλί του NATO. Και βέβαια, για media και...ζαρντινιέρες!

Η 85η ΔΕΘ, που μετονομάστηκε φέτος σε “Thessaloniki Helixpro Forum” λόγω των περιορισμών των υγειονομικών μέτρων του κορονοϊού, αποκτά ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον καθώς πραγματοποιείται μέσα σε μια έντονα ταραγμένη και κρίσιμη οικονομική και πολιτική συγκυρία. Το 2020 θα μείνει στην ιστορία ως η χρονιά εκδήλωσης της πανδημίας του covid-19 και της μεγάλης υγειονομικής κρίσης που στάθηκε η αφορμή για την πυροδότηση της νέας μεγάλης ύφεσης. Όπως επανειλημμένα έχουμε πει, η νέα αυτή ύφεση δεν ήταν ένα απρόσμενο αίτιο αλλά μια καθοριστική αφορμή (αντί της οποίας θα μπορούσε να υπάρξει άλλη) για να γκρεμιστούν οι κοινωνικές αυταπάτες που χτίστηκαν με τους μεταμνημονιακούς μύθους, τα διθυραμβικά σχόλια για την “επιτυχία” των προγραμμάτων διάσωσης και τις ιαχές για το “τέλος της κρίσης” που διατυμπάνιζαν τον ερχομό μιας “νέας εποχής” ανεμπόδιστης ανάπτυξης, επενδύσεων και κυκλοφορίας του χρήματος. Όλα αυτά τα ψεύδη, αποτελούν και επίσημα πλέον, παρελθόν.

Ξεκινώντας από την διαχείριση της υγειονομικής κρίσης, είναι φανερό πως βρισκόμαστε εν μέσω ενός δεύτερου κύματος εξάπλωσης του κορονοϊού. Ο δρόμος που έχει επιλέξει επικοινωνιακά η κυβέρνηση σ’ αυτό το στάδιο αύξησης των κρουσμάτων είναι η “αυτοδικαίωση” και η “αυτοανοφορική επευφημία” σχετικά με το πόσο καλά διαχειρίστηκε την υγειονομική κρίση. Ακολουθώντας, χρησιμοποιεί την πάγια τακτική της, αυτή την φορά μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό απ’ ότι στο πρώτο κύμα, μεταθέτοντας την ευθύνη για τον περιορισμό της διάδοσης του ιού στην πολυδιαφημιζόμενη “ατομική ευθύνη”. Όλες οι εγκληματικές αδυναμίες και επιλογές της κρατικής διαχείρισης, όπως η μη παροχή μαζικών και δωρεάν προληπτικών τεστ σε ομάδες του πληθυσμού που κρίνεται απαραίτητο (πχ ιατρικό/νοσηλευτικό προσωπικό, εργαζόμενοι σε δομές φροντίδας ηλικιωμένων,

εκπαιδευτικοί και μαθητές, τουρίστες που επισκέπτονται την Ελλάδα), ο συνωστισμός στα ΜΜΜ λόγω των περιορισμένων δρομολογίων, ο συνωστισμός στους χώρους εργασίας κατά εκατοντάδες, δεν φέρουν καμία ευθύνη για την αύξηση των κρουσμάτων. Κατά την κυβέρνηση, η λύση για την διαχείριση της υγειονομικής κρίσης βρίσκεται αποκλειστικά και μόνο στην τήρηση των μέτρων ατομικής προστασίας (ακόμη και για την μάσκα που κρίθηκε ως υποχρεωτική στους κλειστούς χώρους, ως προς την αγορά της, επαφίεται η ατομική ευθύνη!). Άλλωστε όπως έχουμε μάθει καθ' όλη την διάρκεια της επιδημίας η κρατική ευθύνη ωχριά μπροστά στην ατομική ευθύνη...

Το success story που προβάλλει η κυβέρνηση για την διαχείριση της πανδημίας μπορεί να καταρριφθεί πολύ εύκολα αν παρατηρήσουμε την εικόνα που επικρατεί στο κρατικό σύστημα υγείας. Οι συνέπειες των χρόνιων ελλείψεων των νοσοκομείων σε προσωπικό, εξοπλισμό και υποδομές αναδεικνύονται ακόμη πιο έντονα κατά το δεύτερο κύμα του κορονοϊού. Κατά τους προηγούμενους 7 μήνες της εκδήλωσης της επιδημίας στην χώρα καμία ουσιαστική βελτίωση δεν επήλθε και κανένα ουσιαστικό μέτρο δεν πάρθηκε για τα ζητήματα αυτά. Ανησυχία προκαλούν επίσης τα αυξανόμενα κρούσματα που εντοπίζονται σε εργαζόμενους στον τομέα της υγείας. Μέσα σ' αυτή την συνθήκη τα νοσοκομεία μετατρέπονται σε εν δυνάμει υγειονομικές βόμβες με τους ασθενείς να κινδυνεύουν σε περίπτωση μιας πιθανής όξυνσης της πανδημίας να στοιβαχτούν στα δωμάτια και στους διαδρόμους χωρίς να ληφθούν υπόψη τα μέτρα υγειονομικής προστασίας, ενώ χιλιάδες είναι εκείνοι που αυτή την στιγμή βρίσκονται σε αναμονή για εξετάσεις και χειρουργεία, αναμονή που μπορεί να στοιχίσει και την ίδια την ζωή τους. Οι ελλείψεις σε νοσηλευτικό και ιατρικό προσωπικό συνεχίζουν να είναι τεράστιες, καθώς οι προσλήψεις που έγιναν είναι τουλάχιστον αναντίστοιχες με τις πραγματικές ανάγκες. Όπως αναφέρουν και εργαζόμενοι στον κλάδο της υγείας οι προσλήψεις αποτελούν “μια σταγόνα στον ωκεανό” σε σύγκριση με τις πραγματικές ανάγκες και

η πλειονότητα τους αφορούν συμβασιούχους οι οποίοι εάν δεν μονιμοποιηθούν το σύστημα υγείας δυνητικά θα μπορούσε να καταρρεύσει σε μια ενδεχόμενη έξαρση του κορονοϊού σε συνδυασμό με την εποχική γρίπη.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, αποτελεί ξεφτίλα για την κυβέρνηση να επικαλείται την "επιτυχία" της στην διαχείριση της υγειονομικής κρίσης, προσπαθώντας να την εκμεταλλευτεί μάλιστα ως "αντιστάθμισμα επιτυχίας" μπροστά στο μέγεθος της οικονομικής καταστροφής που έρχεται. Η πανδημία του κορονοϊού κατέδειξε σε διεθνές επίπεδο την ανικανότητα του καπιταλισμού και της "ελεύθερης αγοράς" να διαχειριστεί καταστάσεις "έκτακτης ανάγκης" και να δώσει λύσεις σε καίρια προβλήματα της ανθρωπότητας με γνώμονα το κοινωνικό και όχι το ιδιοτελές και κερδοσκοπικό συμφέρον. Επαληθεύτηκε για ακόμη μία φορά πως ανάμεσα στην αξία της ανθρώπινης ζωής και την αξία του κέρδους τα κράτη και οι αστικές τάξεις επιλέγουν αναμφίβολα το δεύτερο. Τα διαλυμένα συστήματα υγείας από τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που σάρωσαν τα κράτη του "ανεπτυγμένου κόσμου" ιδιαίτερα από την δεκαετία '90 και έπειτα έχουν αποδειχθεί μοιραία για την ζωή και την υγεία εκατομμυρίων ανθρώπων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι Η.Π.Α που ως πρωτοπόρος στις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις και τις παγκόσμιες καπιταλιστικές εξελίξεις είδαμε όλοι τις συνέπειες του τρόπου με τον οποίο διαχειρίστηκε την υγειονομική κρίση.

Όσον αφορά την οικονομία, ο πλανήτης κινείται πλέον στους ρυθμούς της νέας μεγάλης ύφεσης, τα αποτελέσματα της οποίας έχουν έρθει στο προσκήνιο της παγκόσμιας πολιτικής σκηνής. Το νέο υφεσιακό κύμα, το οποίο τώρα εκδηλώνεται με μεγάλη ένταση βρισκόταν προ των πυλών και πριν από την εμφάνιση του κορονοϊού. Η εξάπλωση της πανδημίας επιτάχυνε την έκρηξη της ύφεσης που τροφοδοτήθηκε παραπέρα λόγω της βραχυκύκλωσης που επέφεραν στην οικονομία και την παραγωγή τα μέτρα για τον

περιορισμό του covid-19 και τα μαζικά lockdown. Όπως αναφέραμε και σε προηγούμενο κείμενο μας: “ το νέο επεισόδιο της κρίσης το οποίο από καιρό ήταν προ των πυλών, δεν ήρθε για να ανακόψει την πολυδιαφημιζόμενη “αναπτυξιακή πορεία της

καπιταλιστικής οικονομίας”, που στην πραγματικότητα ήταν αναιμική, καθηλωμένη στο χρέος, το δανεικό χρήμα και την αβεβαιότητα των χρηματαγορών που σκιαγραφούσε το επερχόμενο ξέσπασμα ενός νέου κύκλου ύφεσης.”

Η προβλεπόμενη ύφεση υπολογίζεται ότι θα φτάσει σε υψηλότερα επίπεδα από εκείνη που σημειώθηκε στην αρχή της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης το 2008. Το παγκόσμιο χρέος έφτασε στο α' τρίμηνο του 2020 σε ποσοστό ρεκόρ αντιστοιχώντας στο 331% του παγκόσμιου ΑΕΠ (258τρις δολάρια), σημειώνοντας την μεγαλύτερη στα χρονικά τριμηνιαία αύξηση. Η φούσκα του χρέους που όλο και γιγαντώνεται, σε συνδυασμό με την μείωση των ΑΕΠ των κρατών λόγω της πανδημίας φέρνει το καπιταλιστικό σύστημα στα όρια του, μπροστά στις ίδιες δομικές του αντιφάσεις. Είναι πλέον φανερό εδώ και πολύ καιρό πως το χρέος δεν μπορεί να αποπληρωθεί και ότι η μόνη “διέξοδος” είναι ο φαύλος κύκλος της επέκτασης του μέσω της διαρκούς αναχρηματοδότητησης για το μέλλον. Προς αυτήν την κατεύθυνση ήδη εκδίδονται από τα κράτη πολυετή ομόλογα (30ετή και 50ετή).

Λίγες μέρες μετά την ομιλία του πρωθυπουργού στην ΔΕΘ αναμένεται το πόρισμα των “Θεσμών” για την 7η αξιολόγηση της Ελλάδας μέσα στο ισχύον από το 2018 καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας με κύριο ζήτημα την προστασία της πρώτης κατοικίας.

Είναι φανερό πως οι μνημονιακές και ληστρικές για την εργατική τάξη δεσμεύσεις του ελληνικού κράτους βρίσκονται ακόμη σε ισχύ. Η νέα ύφεση βρίσκει την ελληνική οικονομία εξουθενωμένη μετά από 10 και πλέον συνεχή χρόνια μνημονιακών πολιτικών που όξυναν την ταξική εκμετάλλευση και την καταλήστευση του κοινωνικού πλούτου. Όπως έχουμε υποστηρίξει πολλές φορές, σε αντίθεση με τις εξαγγελίες περί του αντιθέτου, το “τέλος της κρίσης” και το “ξεπέρασμα των μνημονίων” δεν ήρθε ποτέ. Αυτή είναι μια αλήθεια η οποία πέρα από την απόδειξη των ίδιων των γεγονότων τα οποία στέκουν αμείλικτα, την γνωρίζει πολύ καλά μέσα από την βιωμένη εμπειρία της η μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης που όλα αυτά τα χρόνια ζει μέσα στην φτώχεια και την υποτίμηση χωρίς να βλέπει καμία βελτίωση της οικονομικής της κατάστασης και του βιοτικού της επιπέδου.

Η ελληνική καπιταλιστική οικονομία όντας σημαντικά εξασθενημένη και με ένα υπέρογκο χρέος στην πλάτη της έρχεται αντιμέτωπη με τον αρμαγεδώνα που θα φέρει το νέο επεισόδιο της κρίσης. Η προβλεπόμενη ύφεση για το 2020 κυμαίνεται τουλάχιστον στο 10%, χωρίς να μπορεί να προβλεφθεί ακόμα με ακρίβεια το μέγεθος της μεγάλης οικονομικής ζημίας από τον τουρισμό. Η ανεργία θα φτάσει στα ύψη ξεπερνώντας κατά πολύ το 20%, ενώ αναμένεται τσουνάμι απολύσεων με το τέλος των “έκτακτων μέτρων” για τις αναστολές συμβάσεων εργασίας. Η κυβέρνηση γνωρίζει πολύ καλά πως όσο μεγαλύτερη είναι η ύφεση τόσο δυσκολότερη θα είναι η εξισορρόπηση της δημοσιονομικής πολιτικής στο άμεσο μέλλον. Αυτό σημαίνει δύο πράγματα: αφενός το ελληνικό κράτος θα στραφεί στην γνωστή τακτική του δανεισμού για να καλύψει τα δημόσια ελλείμματα διογκώνοντας ακόμη περισσότερο το δημόσιο χρέος, αφετέρου απαραίτητη θα είναι μια νέα “δημοσιονομική προσαρμογή” δηλαδή η επιβολή νέων μέτρων λιτότητας, νέων μνημονιακών πολιτικών για να εξισορροπηθεί ο κρατικός προϋπολογισμός.

Ο πρωθυπουργός στην ΔΕΘ με τις εξαγγελίες του πρόκειται να προλειάνει το έδαφος για την εφαρμογή αυτής ακριβώς της πολιτικής, της πολιτικής της καταλήστευσης της κοινωνικής πλειοψηφίας για την σωτηρία του συστήματος και για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των επιχειρηματιών και των αφεντικών. Οι εξαγγελίες των οικονομικών μέτρων της φετινής ΔΕΘ θα αποτυπωθούν ως η απαρχή του νέου “μνημονίου Μητσοτάκη” και θα σημάνουν την νέα σαρωτική επίθεση κράτους και κεφαλαίου που θα τσακίσει μισθούς, συντάξεις, εργατικά κεκτημένα, κοινωνικές ελευθερίες και θα οδηγήσει για ακόμη μια φορά εκατομμύρια ανθρώπους στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να σημειώσουμε ότι η αναγνώριση αυτής της “νέας ύφεσης” όχι ως αναμενόμενο επεισόδιο μιας κρίσης που από το 2007-8 δεν τελείωσε ποτέ, αλλά ως μιας “νέας οικονομικής κρίσης” (“νέας”, που ήρθε για να διαδεχθεί μια πεπερασμένη) δεν επιβεβαιώνει μόνο τα συστημικά αφηγήματα που προσδιορίζουν τον κορονοϊό ως μια “ασύμμετρη απειλή” που τάχα κατέστρεψε την “καπιταλιστική ανάκαμψη”, αλλά αθώνει έμπρακτα και την ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ για την “μεταμνημονιακή εποχή” που υποτίθεται έχει εισέλθει το ελληνικό κράτος. Σε τελική γραμμή, στοχοποιεί την κυβέρνηση Μητσοτάκη ως αποκλειστική και μόνη υπεύθυνη για το νέο μνημόνιο και νομιμοποιεί την “κινηματική” επιστροφή του ΣΥΡΙΖΑ με αντιπολιτευτική σημαία και σύνθημα “η αριστερά έβγαλε την χώρα από τα μνημόνια, η δεξιά την ξαναέβαλε”. Αυτή την συνθηματολογία δεν θα περάσει πολύ καιρός για να την ακούσουμε, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ δήθεν δικαιωμένος και “ανανεωμένος” μετά το συνέδριο του και την επίτευξη “κομματικής ενότητας” (με αποχωρήσεις ή χωρίς), θα διεκδικήσει την “μεγάλη επιστροφή” του ως κόμμα εξουσίας και συνακόλουθα, την κυβερνητική επαναφορά του.

Ακόμη, η αδυναμία ανάλυσης της εγχώριας και διεθνούς οικονομικής και πολιτικής κατάστασης, καθώς και η έλλειψη

διορατικότητας για την πορεία της κρίσης, ήταν οι λόγοι που ορισμένοι “συνέλαβαν” τις κατασταλτικές εκστρατείες της νέας κυβέρνησης ως “πολεμικές πράξεις της επελαύνουσας ακροδεξιάς”, προϊόν “ιδεολογικής εμμονής” της και όχι σαν μια γενική καθεστωτική προετοιμασία ενόψει μιας νέας επίθεσης στον κόσμο της μισθωτής εργασίας η οποία ζυμωνόταν πίσω από τα συριζέικα κελεύσματα για την “μεταμνημονιακή εποχή”. Παρόμοιες εκστρατείες, ειδικά στα Εξάρχεια, είχαν οργανωθεί από την κυβέρνηση Παπανδρέου το 2009 πριν την υπαγωγή της χώρας στα “προγράμματα διάσωσης”. Επί της παρούσης πάντως, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ποια ήταν η κυβέρνηση που εγκαινίασε τις κατασταλτικές εκστρατείες και τα μπαράζ εκκενώσεων, με λιγότερες φανφάρες, λιγότερα φώτα προβολής, τα οποία όμως δεν αναιρούν την ουσία.

Έτσι λοιπόν και το πρόσφατο μπαράζ εκκενώσεων καταλήψεων πέρα από την απόσπαση συγχαρητηρίων από ένα υπέρ του δέοντος δεξιό ακροατήριο, δεν αντικατοπτρίζει παρά την κατασταλτική προθέρμανση ενόψει ενός γενικού εξεγερσιακού ξεσπάσματος κοινωνικής οργής. Ο βαθύτερος καθεστωτικός στόχος δεν βρίσκεται στην αντιμετώπιση ενός αυτοπεριθωριοποιημένου χώρου ελάχιστης -ειδικά τα τελευταία χρόνια – κοινωνικής επιρροής, αλλά στο προληπτικό τσάκισμα, στην προληπτική τρομοκράτηση, στην έγκαιρη εκφορά του μηνύματος “θα σας λιώσουμε” απέναντι σε όσους/ες σκοπεύουν να ξεσηκωθούν. Και αυτοί θα είναι χιλιάδες το επόμενο διάστημα.

Αυτή την σκοπιμότητα μαρτυρούν και οι αστυνομικές ασκήσεις που διεξήχθησαν το τελευταίο διάστημα επ’ αφορμής του νέου νομοσχεδίου για τις διαδηλώσεις. Ασκήσεις που δεν διαφέρουν από τις αντίστοιχες που είχαν διεξαχθεί στην αρχή των μνημονίων το 2010. Στο επίκεντρο του κατασταλτικού σχεδιασμού τοποθετούνται οι λαϊκές διεκδικήσεις, οι εργατικές αντιστάσεις, οι αγώνες της νεολαίας στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Όσο το αναρχικό

κίνημα (που σήμερα δεν υφίσταται ως κίνημα, αλλά ως κατακερματισμένος “χώρος” αντιτιθέμενων βλέψεων) δεν βρίσκεται ως ενεργή εμπροσθοφυλακή (όχι αποκομμένη πρωτοπορία) στο κέντρο όλων αυτών των αγώνων, αλλά λειτουργεί σαν μια περιθωριοποιημένη (αυτοπεριθωριοποιημένη για την ακρίβεια) “μποέμ” δύναμη διαμαρτυρίας δεν θα μπορέσει ποτέ να διαδραματίσει κομβικό ρόλο στις επερχόμενες κοινωνικές και οικονομικές εξελίξεις, ούτε και να συμβάλλει στην αναχαίτιση της κρατικής καταστολής η οποία δεν επέρχεται με κλάψες, αλλά με μαχητική οργάνωση και συντριβή των κρατικών ταγμάτων των ματ, δραση, οπκε στους δρόμους των λαϊκών αγώνων. Και αυτό, έχει πολύ μεγάλο κόστος και απ’ τις δυο πλευρές, είναι όμως μονόδρομος και απαιτεί σκληρή δουλειά.

Η κριτική για την οργάνωση που αυτή την στιγμή δεν έχουμε, για τις δομές και τις υποδομές που δεν έχουμε, για τους συσχετισμούς που δεν είναι με το μέρος μας, για το στρατηγικό σχέδιο επαναστατικής ανατροπής που θα έπρεπε να έχουμε, είναι πολύτιμο εργαλείο διαλεκτικού ξεπεράσματος παθογενειών, μόνο όταν επαληθεύεται ως τέτοιο μέσα στην ζωντανή δράση και όχι στην εξωτερική της παρατήρηση. Εκεί και μόνο εκεί, στα χαρακώματα της ταξικής πάλης και του αναρχικού αγώνα, η κριτική και η αυτοκριτική είναι γόνιμες. Όταν η κριτική διαπίστωση για αυτά που δεν έχουμε λειτουργεί ανασταλτικά για την ανάπτυξη της δράσης που θα επιτρέψει να τα αποκτήσουμε, τότε αυτή η κριτική καταντά αντιδιαλεκτική, εσωστρεφή και εν τέλει αντεπαναστατική.

Η επίθεση που δεχόμαστε σαν εργατική τάξη, σαν νεολαία, σαν πολιτικά στρατευμένοι αναρχικοί θα πρέπει να απαντηθεί μέσα από την ανάπτυξη της οργανωμένης ταξικής πάλης και του αναρχικού πολιτικού αγώνα σε στρατηγική κατεύθυνση επαναστατική και ανατρεπτική. Αυτός ο δυϊστικός χαρακτήρας του αγώνα, δηλαδή από την μία ο ιδεολογικός πολιτικός αγώνας που διεξάγουμε ως αναρχικοί, ως το πιο συνειδητοποιημένο κομμάτι της τάξης μας, και

από την άλλη η συμμετοχή και επίδραση μας στις μαζικές οργανώσεις και τα κοινωνικά-ταξικά κινήματα, συνεπιφέρει ευθύνες τόσο για το περιεχόμενο του, όσο και για τους οργανωμένους φορείς του, που θα επεξεργαστούν τρόπους, μεθόδους, μηχανισμούς κ.λ.π.. Αυτά τα δύο, η μορφή και το περιεχόμενο του αγώνα, θα πρέπει να θεωρούνται αξεδιάλυτα.

Διανύουμε λοιπόν, μια περίοδο που ένα κοινωνικό ξέσπασμα σιγοβράζει. Μια περίοδο που τα θεμέλια αυτού του συστήματος που βασίζονται στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και την αδικία, καταρρέουν στις συνειδήσεις των ανθρώπων της τάξης μας που θα δουν την ζωή τους να καταστρέφεται για μια ακόμη φορά από την λαίλαπα της οικονομικής κρίσης. Καταρρέουν τα θεμέλια του συστήματος στις συνειδήσεις της νεολαίας που βλέπει ένα δυσσιώνο μέλλον να έρχεται και γεμίζει με οργή και μίσος για το κράτος, του μηχανισμούς του και την καταστολή του που ήδη αρχίζει να γνωρίζει πολύ καλά στο πετσί της. Οι τριγμοί για την κατάρρευση του συστήματος ηχούν σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης και όταν τα εκατομμύρια των εργαζομένων, των ανέργων, των προλετάρων αυτού του κόσμου αποκτήσουν συνείδηση της θέσης τους και του ρόλου τους ως εν δυνάμει επαναστατική τάξη, ο θόρυβος από την κατάρρευση του συστήματος θα είναι εκκωφαντικός. Πάνω στις στάχτες του παλιού κόσμου οι πραγματικοί δημιουργοί του κοινωνικού του πλούτου θα χτίσουν έναν νέο κόσμο θεμελιωμένο στις αξίες της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας.

Στην φετινή ΔΕΘ, που όπως κάθε χρόνο θα παρίσταται σύσσωμη η πολιτική ηγεσία της χώρας και οι εκπρόσωποι της εγχώριας και διεθνούς πλουτοκρατίας, οι κρατικοί λακέδες θα ξεδιπλώσουν το σχέδιο τους για το πώς θα μεταθέσουν για ακόμη μια φορά τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης του συστήματος στις πλάτες του εργαζόμενου λαού. Αυτή η μέρα θα πρέπει να αποτελέσει και για εμάς αφετηρία για να διαμηνύσουμε πως δεν πρόκειται να

ανεχτούμε άλλο την πολιτική της λιτότητας και των μνημονίων, πως δεν πρόκειται να ανεχτούμε άλλο το σύστημα που μας καταστρέφει την ζωή. Θα πρέπει να ξεσκεπάσουμε τις εθνικιστικές κορώνες και τα πατριωτικά παραμύθια τους που μας καλούν να πολεμήσουμε ενάντια στα ταξικά αδέρφια μας στην Τουρκία με φόντο τις ενδοκαπιταλιστικές και κρατικές συγκρούσεις για την επικυριαρχία στην Μεσόγειο και την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της. Να καταρρίψουμε την εθνική ενότητα που μας ζητούν και να ανασυγκροτήσουμε την ενότητα της τάξης μας. Όσους νόμους κι αν περάσουν για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, όσα προληπτικά αντιεξεγερσιακά μέτρα κι αν ψηφίσουν δεν θα μπορέσουν ποτέ να σταματήσουν την δυναμική της κοινωνικής και λαϊκής οργής. Ας βγούμε λοιπόν και πάλι στους δρόμους του αγώνα και να ανατρέψουμε τα σχέδια τους στις μαζικές διαδηλώσεις και τα πύρινα οδοφράγματα.

**ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑ ΥΦΕΣΗ!
ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ**

**ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΔΟΜΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΤΣΑΚΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΕΦΟΔΟΥ**

**ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΜΙΑΣ
ΑΚΡΑΤΙΚΗΣ/ΑΤΑΞΙΚΗΣ/ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**

11/09/2020

Γιατί δεν θα συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις της 7ης Οκτωβρίου

Εκκινώντας την τοποθέτηση μας αναφορικά με την δίκη της Χρυσής Αυγής, κρίνουμε καταρχάς σημαντικό να διασαφηνίσουμε ότι το αποτέλεσμα και η τελική ετυμηγορία δεν συνιστούν κατ' εμάς ικανές συνθήκες να μπλοκάρουν την κοινωνικό άνοδο του εθνικισμού και των ακροδεξιών πολιτικών δυνάμεων σε ένα ενδεχόμενο μαζικών καταδικών. Είναι ανιστόρητο και τουλάχιστον αδόκιμο, να επενδύουμε στην αποδυνάμωση του εθνικισμού από την αστική δημοκρατία, την δίδυμη αδερφή του. Ιστορικά, ο εθνικισμός και η αστική δημοκρατία εμφανίστηκαν παράλληλα, προήλθαν από κοινή ιδεολογική μήτρα, εδραιώθηκαν μετά τις αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις που καθιέρωσαν το αστικό κράτος και τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής ως κυρίαρχο τρόπο παραγωγής και έκτοτε ακολούθησαν κοινή διαδρομή. Είτε ως αξεδιάλυτα ρεύματα, είτε ως αντιτιθέμενες τάσεις, δεν υφίστανται έξω από το πολιτικό πλαίσιο του έθνους/κράτους και την οικονομική κυριαρχία του κεφαλαίου. Συνεπώς, ο θάνατος του φασισμού, προϋποθέτει τον θάνατο της αστικής δημοκρατίας.

Η φυλάκιση των ηγετικών στελεχών της Χρυσής Αυγής και των υπολοίπων διασπασθέντων γκρουπών της ακροδεξιάς δεν θα είναι μια “νίκη του κινήματος ενάντια στον φασισμό”, ούτε η αθώωση τους μια “αιτία για να βγούμε στον δρόμο” προκειμένου να καταγγείλουμε το καθεστωτικό ξέπλυμα του φασισμού. Από την πλευρά μας, αρνούμαστε να γράψουμε ένα κείμενο αφιερωμένο στην εγκληματική δράση των φασιστών και να αναλύσουμε το φαινόμενο Χρυσή Αυγή με αφορμή την συγκεκριμένη δίκη, καθώς όποιο κι αν θα είναι το αποτέλεσμα, η δίκη αυτή ήταν και είναι ένα καθαρικό πλυντήριο του αστικού συστήματος. Οι προφυλακίσεις, το χτίσιμο του κατηγορητηρίου και η ανακοίνωση των ποινών ούτε αποδυναμώνει, ούτε ενισχύει τον φασισμό.

Αντίθετα, η όλη διαδικασία και η τελική της έκβαση, αθωωτική ή καταδικαστική για τους φασίστες, ισχυροποιεί με πολύ αισχρό τρόπο το αστικοδημοκρατικό πολιτικό σύστημα. Ισχυροποιεί την παντοδυναμία του. Ισχυροποιεί προκλητικά τις επιδιώξεις του και δηλώνει με emphaticό τρόπο πως: “κουμάντο κάνουμε εμείς”. Οι κοινοβουλευτικοί θεσμοί, το κράτος, η αστική δικαιοσύνη, οι ξαμολημένοι μπάτσοι που στελεχώνουν τα κρατικά τάγματα εφόδου.

Αυτοί λοιπόν είναι που θα καταδικάσουν τον φασισμό; Το κράτος που παρήγγειλε τις διώξεις των Χρυσαιγιτών; Η “ανεξάρτητη δικαιοσύνη” που εξέδωσε τα εντάλματα; Οι εντολοδόχοι αστυνομικοί που συνέλαβαν τα ιδεολογικά τους αδέρφια; Αυτοί είναι οι δήμιοι της Χρυσής Αυγής; Σε ποίους εν τέλει απευθύνεται το αίτημα “οι ναζί στην φυλακή”; Για άλλη μια φορά, η “αντιφασιστική” συγκολλητική ουσία έρχεται για να γεφυρώσει αβυσσαλέες αντιθέσεις. Ιδεολογικές, πολιτικές, ταξικές. Το πρόσφατο πρωτοσέλιδο της ΕφΣυν με τις δηλώσεις πρώην και νυν πολιτικών αρχηγών που προκάλεσε διαφόρων ειδών επικριτικά σχόλια είναι ενδεικτικό του τι διακυβεύεται και για λογαριασμό ποιων. Σε αυτό το πλαίσιο, θα ήταν ενδιαφέρον να μαθαίναμε αν διάφοροι “κινηματικοί” στρατηλάτες θα αποδέχονταν την πρόσκληση να συμπληρωνόταν το πρόσωπο τους στο πλάι των “αντίφα πολιτευτών”! Προς το παρόν, η πρώην φιλοκυβερνητική και πάντα καθεστωτική φυλλάδα δεν ξοδεύει ούτε μια σελίδα για τον φασαριόζικο “μαχητικό αντιφασισμό” του “κινήματος”! Δίνει ρέστα και δαπανά χρόνο και χρήμα για να αναδείξει τον “μαχητικό αντιφασισμό” της αστικής δημοκρατίας (από τον Σαμαρά και τον Τσίπρα, έως τον

Κουτσούμπα και τον Γιάννη). Και για να μην προλάβουν ορισμένοι/ες να μας απαντήσουν ότι η μη ανάδειξη του κινηματικού “μαχητικού αντιφασισμού” από την καθεστωτική φυλλάδα επιβεβαιώνει την υποτιθέμενη ρήξη του σε όλα τα επίπεδα με τον “θεσμικό αντιφασισμό”, εμείς θα πούμε: “υπομονή”. Δεν αργεί η στιγμή που φυλλάδες τύπου ΕφΣυν θα ξαναθυμηθούν τον “μαχητικό αντιφασισμό” του κινήματος και θα στραφούν ενάντια στην “κακιά (ακρο)δεξιά κυβέρνηση που αθώνει τους φασίστες”. Στο ενδεχόμενο που οι ποινές δεν περιλαμβάνουν κάθειρξη για τους ηγέτες τις ναζιστικής οργάνωσης, ο “μαχητικός αντιφασισμός” θα προβληθεί ξανά από τους αριστερούς πυλώνες του αστικού πολιτικού συστήματος με ξεκάθαρο στόχο να καρπωθεί -ξέρουμε όλοι ποιο κόμμα – την “μάχη κατά του φασισμού”.

Γνωρίζουμε επίσης πολύ καλά, τις διάφορες κινηματικές φωνές που θα μας απαντούσαν στην έως τώρα κατατεθειμένη επιχειρηματολογία, με αντιρρήσεις του τύπου “δεν συμμαχούμε με το κράτος, ασκούμε πίεση από τα κάτω, είναι το κίνημα που θα καταδικάσει τον φασισμό και θα στείλει τους ναζί στην φυλακή”. Καταρχήν, να σημειώσουμε ότι οι βολές της κριτικής μας, στοχεύουν ιδίως τις οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, μικρές και μεγάλες. Τις αγνές προθέσεις χιλιάδων ανένταχτων αντιφασιστών/τριών, τις ειλικρινείς διαθέσεις και τα κοινωνικά αντιφασιστικά αντανακλαστικά πολλών συντρόφων/ισσών, φίλων, νεολαίων, εργαζομένων που θα βρεθούν στις 7 Οκτωβρίου έξω από το εφετείο, δεν τα αμφισβητούμε. Σε αυτούς τους ανθρώπους που θεωρούμε κοντά μας προσδοκούμε να διευρύνουμε πεδία σκέψης, να τροφοδοτήσουμε ιδέες με τρόπο ανοιχτό σε ανταπαντήσεις και διάλογο. Επομένως, δεν τοποθετούμε αυτόματα απέναντι μας όσους/ες δεν κατανοούν ή διαφωνούν με τους λόγους που δεν θα μας συναντήσουν ούτε σαν ομάδα, ούτε σαν πρόσωπα στις 7 του μήνα. Αντίθετα, για τους ομορτυνιστές αδιαφορούμε. Έχοντας αυτό σαν δεδομένο και ελπίζουμε, ως έντιμη εξήγηση, μπορούμε να συνεχίσουμε.

Το να περιμένει κανείς ότι η κοινωνική πίεση μπορεί να επηρεάσει πολιτικές και δικαστικές αποφάσεις, δεν είναι λάθος. Αυτά τα ζητήματα, είθισται να καθορίζονται από συσχετισμούς δύναμης. Όμως, με το να διεκδικούμε από τους τυράννους της εργατικής τάξης να τιμωρήσουν τους ναζί, με τους ίδιους νόμους που καταδικάζουν αγωνιστές/τριες τι ακριβώς επιτυγχάνουμε; Πρώτον, αναγνωρίζουμε την κρατική πρωτοκαθεδρία στην απονομή δικαιοσύνης. Μιας δικαιοσύνης που θεμελιώνει και περιφρουρεί με ξεκάθαρα ταξικούς όρους το “δίκαιο” των ισχυρών. Δεύτερον, ενισχύουμε τους αστικούς θεσμούς περιμένοντας να βγάλουν το φίδι από την τρύπα. Με αυτό τον τρόπο απομακρυνόμαστε καιροσκοπικά και συμφεροντολογικά από τις αρχές μας, δήθεν, για “λόγους τακτικής”. Τρίτον, αναδεικνύουμε τους φασίστες ως τους βασικότερους εχθρούς της κοινωνίας, αποπροσανατολίζοντας έτσι μεγάλα κομμάτια της που αξιολογούν θετικά τον αναρχισμό, από τους πραγματικούς εχθρούς της. Αυτούς, που είναι και οι πραγματικοί γεννήτορες του φασισμού. Μπροστά στα κράτη και τις αστικές τάξεις, η εγκληματική δράση των φασιστών ωχριά. Αν αναλογιστούμε τις κρατικές δολοφονίες μεταναστών/τριών στα σύνορα, στις θάλασσες, στα σύγχρονα νταχάου της δημοκρατίας, στα αστυνομικά τμήματα κ.λ.π. τότε θα καταλήξουμε διαλεκτικά σε μια αυταπόδεικτη παραδοχή: όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, έχουν περισσότερο αίμα μεταναστών/τριών στα χέρια τους. Φυσικά, δεν θα παρουσιάσουμε γραφήματα και στατιστικά μεγέθη για να αποκαλύψουμε ποιος είναι πιο επικίνδυνος δολοφόνος, ούτε θα βάλουμε σε πολιτικές ζυγαριές το αίμα συνανθρώπων μας. Αυτές τις αμοραλιστικές χυδαιότητες τις κάνουν οι υμνητές του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής στα θεωρήματα των άκρων. Εμείς, δεν αναζητούμε το “μη χείρον βέλτιστο”. Εχθρευόμαστε στην πράξη όλες τις εκδοχές του καπιταλισμού και του κράτους χωρίς αξιακές παρεκβάσεις στην πολιτική μας δράση και τοποθέτηση.

Επιπλέον, γύρω από την δίκη της Χ.Α., φαίνεται να αναδύεται και μια ιδιαίτερως θολή τάση. Ένα υπολογίσιμο μέρος συλλογικοτήτων

που την συγκροτεί, επικαλείται στα κείμενα του εντελώς προσχηματικά όπως φαίνεται, την εναντίωση στους αστικούς θεσμούς και παράλληλα καλεί στο εφετείο με προτάγματα τύπου “ούτε δίκες, ούτε φυλακές” κ.λ.π. Με θέσεις παρόμοιες με τις δικές μας, με κοινούς συλλογισμούς, παράγουν τελείως διαφορετικά -έως και ανταγωνιστικά – συμπεράσματα για το ποιος θα έπρεπε να είναι ο ρόλος των αναρχικών στις 7 Οκτωβρίου. Συμπεράσματα που σε τελικές γραμμές αντιβαίνουν κατά την γνώμη μας όχι μόνο τον αναρχισμό, αλλά και την κοινή λογική. Πώς γίνεται από την μία να αντιδρούν ορισμένοι σύντροφοι/ισσες και μάλιστα σθεναρά στις αυταπάτες για το ξερίζωμα του φασισμού από την αστική δικαιοσύνη (κατά προέκταση, από το σύστημα που τον γεννά και τον θρέφει) και συγχρόνως να συμμετέχουν με οργανωμένα καλέσματα στις διαδηλώσεις έξω από το εφετείο; Θα διαδηλώνουν και κατά της αστικής δικαιοσύνης και κατά των φασιστών; Θα τσακίσουν άραγε τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που θα βρίσκονται ανάμεσά τους ή θα την πληρώσει κανένας περαστικός παππούς με ελληνική σημαία στο μπρελόκ; Και αφήνοντας τους αστείσμούς, αναρωτιόμαστε: πιστεύουν πράγματι ότι μπορούν να εκτρέψουν τα χαρακτηριστικά της διαδήλωσης; Έχουν την ψευδαίσθηση ότι δεν αφομοιώνονται στα αστικοδημοκρατικά κελεύσματα; Θαρρούν ότι μια πλειάδα “μπλοκ” που θα συναθροιστούν στην Αλεξάνδρας και θα φέρουν αλφάδι, θα αποτελούν μια “ξεχωριστή διαδήλωση μέσα στην διαδήλωση”; Αλήθεια, εκτιμούν ότι δεν μετατρέπουν, για άλλη μια φορά, τον α/α χώρο σε ουρά της αριστεράς; Ή τελικά δεν τους ενδιαφέρουν όλα αυτά τα ερωτήματα; Μήπως αυτά τα ερωτήματα αποτελούν γραφικές αγκυλώσεις σε μια λανθασμένη “ιδεολογική καθαρότητα”;

Υπάρχει βέβαια η δυνατότητα να αντιληφθούμε τα κινητήρια καύσιμα όσων προχωρούν σε δημόσια καλέσματα, την στιγμή που διατείνονται ότι δεν αναμένουν οι αστικές δίκες να δώσουν την χαριστική βολή στους φασίστες. Είναι η καταραμένη φούρια του “δεν γίνεται να λείπουμε” κάθε φορά που μάταια εθελουφλούμε ότι

μια ημερομηνία, ένα γεγονός, μια μαζική συγκέντρωση, μια μεμονωμένη στιγμή του κοινωνικού/ταξικού πολέμου, θα κρίνει το μέλλον του αγώνα (!). Δεν αντιλέγουμε ότι υπάρχουν πράγματα κρίσιμες στιγμές, ιστορικές κορυφώσεις της ταξικής πάλης, τεράστιας σημασίας συγκυρίες όπου τα διακυβεύματα είναι πολλά. Το “δεν γίνεται να μην δράσουμε” το έχει πει με διάφορες αφορμές κάθε πραγματικός αγωνιστής/τρια από το δικό του μετερίζι. Το φλέγον ζήτημα είναι με ποια αγωνιστικά, ιδεολογικά και στρατηγικά κριτήρια αξιολογούμε ατζέντες και προτεραιότητες που μας παρακινούν στην δράση. Όταν οι προτεραιότητες καθορίζονται από κοινωνικές τάσεις/φούσκες του διαδικτύου και αστικοδημοκρατικά καλέσματα που δεν ευνοούν την προώθηση του αναρχικού αγώνα, αντίθετα τον ενσωματώνουν σε ατζέντες άλλων, αυτό σημαίνει ότι ένα ή και παραπάνω από τα τρία παραπάνω κριτήρια έχει αποσυνδεθεί από τα υπόλοιπα. Θα το επαναλαμβάνουμε για όσο χρειαστεί: ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Είναι αδιαχώριστα. Αν για την επίτευξη του σκοπού (τον υποτιθέμενο ξεριζωμό του φασισμού) πρέπει οι αναρχικοί να στρατευτούν με το “γράμμα του νόμου”, ας μην ξεριζωθεί ποτέ. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι αυτοί οι νόμοι μέσα από τους οποίους κάποιοι/ες αγωνιούν για καταδίκες, είναι το ίδιο επικίνδυνοι για την ανθρωπότητα. Και αντίστοιχα, δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη ότι αυτοί οι νόμοι είναι ικανοί να ξεριζώσουν τον φασισμό, ακόμη και στο σενάριο μαζικών φυλακίσεων.

Ένα ακόμη κίνητρο, αδιάσπαστο με την “φούρια” που περιγράψαμε και το οποίο ωθεί σε δημόσια καλέσματα συλλογικότητες που ισχυρίζονται ότι δεν “θέλουν φυλακές, αλλά εντατικές” είναι η ίδια η δυναμική που έχει συσπειρωθεί γύρω από την δίκη. Δεν διαφωνούμε ότι η διαδήλωση θα είναι μεγάλη. Ο αριθμός των διαδηλωτών θα είναι πενταψήφιος και δεν παριστάνουμε τους προφήτες. Άλλωστε καλούν από το ΚΚΕ και την πρώην κυβέρνηση, μέχρι το ίδρυμα Ωνάσης(!). Κατανοούμε την ανάγκη που αισθάνονται πολλοί σύντροφοι/ισσες να παρέμβουν, και αυτό δεν το διατυπώνουμε με καμία ειρωνεία. Από την άλλη πλευρά, όσο

ελκυστικές και να φαντάζουν οι ογκώδεις διαδηλώσεις πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι οι περιφρουρημένες αρχές είναι αυτές που εμποδίζουν τον καιροσκοπισμό και που εγγυώνται το μη σύρσιμο πίσω από ατζέντες άλλων, όσο ελκυστικές κι αν είναι οι “λαοπλημύρες”. Επιπροσθέτως, και οι ευκαιρίες και οι μαζικές διαδηλώσεις στις οποίες θα υπάρχει πραγματικό πρόσφορο έδαφος παρέμβασης είναι μπροστά μας. Η διαδήλωση στις 7 Οκτώβρη θα είναι μια μεγάλη εξέδρα στο γήπεδο της αστικής δημοκρατίας. Εκ των πραγμάτων και ανεξαρτήτου προθέσεων, όσοι παρευρίσκονται ή θα είναι με την μεριά των φασιστών ή με την μεριά της αστικής δικαιοσύνης. Όλα τα άλλα είναι πολιτικάντικα προσχήματα. Υπό αυτή την έννοια, τα πολιτικά συνθήματα που μιλούν “για φυλακές” και όχι “για εντατικές”, είναι ίσως και πιο ειλικρινή. Τέλος, αυτοί που θα κατέβουν στην διαδήλωση με την ελπίδα ότι θα ξεσπάσουν μπάχαλα αν αθωωθούν οι ναζί, δεν θα πρέπει να ξεχνούν ότι θα πετούν πέτρες ενάντια στην δικαιοσύνη “που δεν έκανε καλά την δουλειά της”. Τέτοια κίνητρα μαρτυρούν πολιτική απελπισία. Ας κρατήσουμε τις πέτρες και τα πυρομαχικά μας για τις αντικρατικές εξεγέρσεις του μέλλοντος. Δεν αργούν.

Αναμφίβολα λοιπόν, μια σημαντική αντιφασιστική κοινωνική τάση έχει αναπτυχθεί και αναμένει το αποτέλεσμα, με κίβδηλες προσδοκίες πως αυτό θα κρίνει το μέλλον του φασισμού στον τόπο. Αυτή η τάση, ούτε μοιράζεται κοινές ιδεολογικές αρχές, ούτε ταυτίζεται αξιακά, ούτε έχει κοινούς αγωνιστικούς σκοπούς. Η τάση αυτή τροφοδοτήθηκε κυρίως από αριστερά κόμματα, αντιφασιστικές δικτυώσεις, μορφώματα τύπου Ο.Ρ.Μ.Α., Α.Κ., Φαβέλα κ.λ.π. που και στο παρελθόν λειτούργησαν ως δούρειοι ίπποι του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στα “κινήματα”, νομικούς, πολιτευτές και άλλους παρατρεχάμενους. Με την βοήθεια των social media και τις επιθυμίες της οικογένειας Φύσσα τις οποίες σεβόμαστε, αλλά δεν έχουμε την υποχρέωση να ταυτιστούμε, παρέσυραν μια μεγάλη μερίδα κόσμου με αντιφασιστικές ευαισθησίες σε πολιτικά ανώδυνα

σλόγκαν, την έσυραν να αναθέσει στους αστικούς θεσμούς την αντιμετώπιση του φασισμού, την ώθησαν να πιστέψει ότι η αστική δημοκρατία είναι εν δυνάμει σύμμαχος. Η προσμονή των αποφάσεων της αστικής δικαιοσύνης και η αναγνώριση των καταδικών ως μερική νίκη του “κινήματος” είναι μια φενάκη που συσκοτίζει την καταγωγική ρίζα του φασισμού και εξωραΐζει το σύστημα που τον γεννά, όπως κι αν εκφράζεται, όπως κι αν λανσάρεται. Τα περιεχόμενα του αιτήματος προς το κράτος “οι ναζί στην φυλακή”, με αυτά του συνθήματος “ούτε δίκες ούτε φυλακές, μόνο εντατικές για τους εθνικιστές”, όταν διασταυρώνονται σε διαδηλώσεις έξω από το εφετείο προς αναμονή καταδικαστικών αποφάσεων, δεν διαφέρουν. Μιλώντας για μαζικές ταφές, μελιγαλάδες, σφαίρες, αγχόνες και θανάτους δεν χαράσσεις αδιαπέραστα σύνορα μεταξύ του “θεσμικού αντιφασισμού” και του κινηματικού “μαχητικού αντιφασισμού”. Στην καλύτερη των περιπτώσεων μετουσιώνεται στην πιο “συγκρουσιακή” πλευρά ενός διαταξικού ρεύματος με επικεφαλής την αριστερά και πολιτικό αποδέκτη την αστική δημοκρατία.

Σε αυτό το σημείο, να τονίσουμε ότι η διαχρονική ρήση του αναρχικού επαναστάτη Μπουεναβεντούρα Ντουρούτι “δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης” μπορεί δικαιωματικά να αναπαράγεται και να εκφέρεται μόνο από το κομμάτι των αγωνιστών/τριων που παραμένει ακλόνητο στις ελευθεριακές αρχές και τις αναρχικές αξίες, που παλεύει χωρίς τακτικίστικες πιρουέτες και δεν αλλοιώνεται από αήθεις συμμαχίες. Δεν γίνεται στις παρεκβάσεις και τους ομπορτουνισμούς τους, να περιμένουν ορισμένοι ότι θα τους σώσει ο Ντουρούτι από το μνήμα. Να τον αφήσουν ήσυχο κι ας μην τον αμαυρώνουν. Ας συνεχίσουν να λατρεύουν δοξαστικά και με ευλάβεια τα είδωλα τους: τους κόκκινους Βελουχιώτιδες των εθνικοαπελευθερωτικών μετώπων. Δεν γίνεται από την μία να κάνουν πελατειακές “μπάζες” αντιφασιστών/τριων με συνθήματα

“εαμ-ελας-μελιγαλάς” και από την άλλη να επικαλούνται τον Ντουρούτι! Δεν κάνουμε αγιογραφίες και δεν δοξολογούμε εν αντιθέσει με αυτούς, αλλά λίγο σέβας στην ιστορία δεν βλάπτει!

Σε όλη την ιστορία, τα μαυροκόκκινα λάβαρα του αναρχικού κινήματος όποτε στοιχίζονται στο πλάι μπολσεβίκικων σφυροδρέπανων, γκεβαρικών αστεριών και λοιπών κομμουνιστικών συμβόλων, ασφυκτιούν, αλλοιώνονται, αρρωσταίνουν. Και στο τέλος, καταλήγουν σημαίες-φάροι της ήττας. Η μνήμη δεν είναι σκουτίδι. Η επαναστατική ιστορία δεν σβήνεται στην μεταμοντέρνα λήθη. Ο αναρχισμός δεν θα απονομηματοδοτηθεί από μετα-ισμούς, δεν θα αλωθεί από αναθεωρητικούς “επαναπροσδιορισμούς”. Ας ανατρέξουμε στην ιστορία κι ας παραδειγματιστούμε. Σε όλες τις στιγμές που οι αναρχικοί απώλεσαν τις αρχές τους στο όνομα της “αποτελεσματικότητας” σαρώθηκαν από δραματικές ήττες. Όποτε ενώθηκαν σε “αντιφασιστικά” ή άλλα μέτωπα με κομμουνιστικά κόμματα και αριστερές οργανώσεις δεν κέρδισαν τίποτα. Μόνο εκτελέσεις. Είναι προτιμότερη μια προσωρινή ήττα, μια προσωρινή υποχώρηση που ισοδυναμεί με μια “αγορά χρόνου” για την προετοιμασία της νίκης, απ’ ότι μια οδυνηρή ήττα με ταυτόχρονη απομάκρυνση από τις ελευθεριακές αξίες. Ας θυμηθούμε τα λόγια του Μαλατέστα: «αν σήμερα ηττηθήκαμε χωρίς συμβιβασμούς, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την αυριανή νίκη».

Ειδικά οι νεότεροι σύντροφοι/ισσες δεν θα πρέπει να πέφτουν στην λούμπα της αδιαφορίας απέναντι στην ιστορία του αναρχισμού, στους στοχαστές, στην κοσμοθεωρία του. Η αδιαφορία οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στις αγκάλες αναθεωρητικών ρευμάτων που στον πυρήνα τους είναι αντι-αναρχικά. Η αντιφασιστική καγκουριά δεν είναι εγγύηση αγωνιστικότητας. Η προοπτική κάποιων ελεγχόμενων συγκρούσεων έξω από το εφετείο δεν ισοδυναμεί με την παραγωγή αντικρατικών γεγονότων. Η αδρεναλίνη δεν είναι πολιτικό κίνητρο δράσης. Μπορούμε να προκαλέσουμε

ανεξέλεγκτες καταστάσεις στον κρατικό μηχανισμό με τα δικά μας χαρακτηριστικά, με την δική μας πολιτική ατζέντα, με τις δικές μας αρχές, με τα δικά μας κοινωνικά/ταξικά μηνύματα, με τους δικούς μας στρατηγικούς στόχους. Δεν χρειαζόμαστε τις πλάτες καμιάς αριστεράς η οποία είναι μέρος του κράτους και ευελπιστεί να ξαναγίνει οδηγός του. Μιας αριστεράς που αιματοκυλούσε διαδηλωτές/τριες και σήμερα θέλει να ξεπλυθεί μέσω...Χρυσοχοϊδη. Αν θέλουμε να είμαστε συνεχιστές της αναρχικής ιστορίας, αν θέλουμε να οικοδομήσουμε ένα σύγχρονο αναρχικό επαναστατικό κίνημα, αν θέλουμε οι ιδέες και τα προτάγματα μας να εφαρμοστούν, δεν θα πρέπει να αγνοούμε την προέλευση, την ιστορικότητα, την ταυτότητα μας. Κίνημα χωρίς μνήμη, είναι κίνημα χωρίς προοπτική.

Κλείνοντας, ο εθνικισμός και οι διάφορες εκδοχές του (ακροδεξιές, αριστερές, εθνικοσοσιαλιστικές, φασιστικές κ.α.) δεν θα ηττηθεί από την αστική δημοκρατία, τον καπιταλισμό και το κράτος. Δεν θα ηττηθεί με τον απεχθή νόμο-άρθρο 187. Ο μόνος αποδεκτός αντιφασιστικός αγώνας είναι αυτός που αποτελεί τμήμα του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και το κράτος. Αυτός ο αγώνας αντιλαμβάνεται τους φασίστες σαν εμπόδιο για την οργάνωση της εργατικής τάξης και της νεολαίας, σαν αστικό ανάχωμα στην ανάπτυξη του αναρχικού πολιτικού αγώνα. Τους τσακίζει προς όφελος της Κοινωνικής Επανάστασης, όχι προς ενίσχυση της αστικής δημοκρατίας. Οι αποδεκτές τακτικές σε αυτόν τον αγώνα, είναι οι τακτικές που παράγει ο ίδιος ο αγώνας, στην στρατηγική κατεύθυνση της επανάστασης. Ο φασισμός θα πεθάνει στα συντρίμια των κοινοβουλίων, των τραπεζών, του μεγάλου κεφαλαίου. Θα συντριβεί από την ένοπλη Κοινωνική Επανάσταση που θα οικοδομήσει έναν νέο ελεύθερο κόσμο της ομορφιάς, της αλληλεγγύης και της συνεργασίας. Μέσα στον αγώνα για την επανάσταση είναι χρέος μας να αντιπαρατεθούμε με κάθε συστημική εφεδρεία που επιχειρεί να διασπάσει την τάξη μας, να

στοχοποιήσει τους αδύναμους, να σπλίσει το μίσος του ενός για την άλλη.

**ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ – ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ –
ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ**

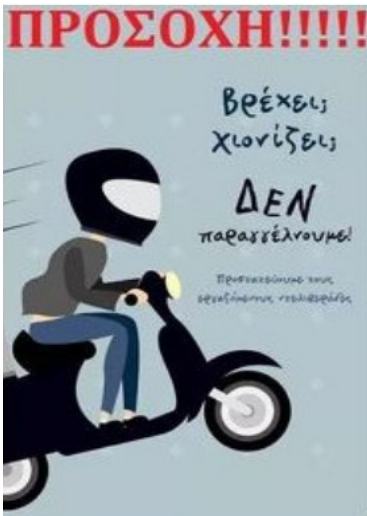
06/10/2020

Κείμενο πολιτικής στήριξης της απεργίας στις 8/10

Στις 8/10 το πρωτοβάθμιο σωματείο της Σ.Β.Ε.Ο.Δ (Συνέλευση Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου) έχει κηρύξει απεργία για τους διανομείς, τους κούριερ και τους υπαλλήλους εξωτερικών εργασιών. Η κίνηση αυτή βρίσκεται σε συνέχεια των κινητοποιήσεων και των διεκδικήσεων του σωματείου και των εργαζομένων του κλάδου για την συμπερίληψη τους στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, την κατοχύρωση ενιαίας ειδικότητας ως “επαγγελματία οδηγού δικύκλου”, την καθολική εφαρμογή του ν. 4611 που ψηφίστηκε το 2019 και θεσπίζει την υποχρεωτική παροχή μέσων ατομικής προστασίας και εταιρικού δίκυκλου ή την καταβολή τουλάχιστον του 15% του βασικού μισθού για την συντήρηση ιδιωτικού δίκυκλου καθώς και την καταβολή των εξόδων κίνησης ξεχωριστά.

Ο κλάδος της διανομής έχει εξελιχθεί σε ένα ιδιαίτερο χρήσιμο γρανάζι για την οικονομία τόσο λόγω της άμεσης σύνδεσης του με τον διογκωμένο στην Ελλάδα κλάδο του επισιτισμού όσο και λόγω των πλεονεκτημάτων που παρέχει στα αφεντικά αναφορικά με την δυνατότητα για γρήγορη και ευρεία κίνηση των εμπορευμάτων. Με την ενίσχυση της διανομής κατ’ οίκον μέσω της αύξησης των take-away καταστημάτων και την διάδοση των παραγγελιών μέσω ηλεκτρονικών πλατφορμών (E-food, Wolt κτλ) δίνεται πλέον σε ευρεία κλίμακα η δυνατότητα εξυπηρέτησης πελατών σε μεγάλη απόσταση και παράλληλα μειώνεται το κόστος για το κεφάλαιο. Λιγότεροι εργαζόμενοι μπορούν να εξυπηρετήσουν μεγάλο όγκο πελατών σε διάφορες περιοχές μειώνοντας με αυτό τον τρόπο και τα λειτουργικά έξοδα των επιχειρήσεων που προέρχονται από την

ύπαρξη μεγάλων χώρων για τραπεζοκαθίσματα και παραρτημάτων μιας αλυσίδας σε διάφορες περιοχές. Μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα που χαρακτηρίζεται από τους εντατικούς ρυθμούς εργασίας προς όφελος της αύξησης των κερδών των αφεντικών, οι εργαζόμενοι στον κλάδο της διανομής τόσο από μισθολογικής άποψης όσο και από την άποψη των εργατικών παροχών αποτελούν ένα από τα πλέον υποτιμημένα και επισφαλή κομμάτια της εργατικής τάξης.

Το εργασιακό καθεστώς που τους επιβάλλεται και οι αντιξοότητες της ίδιας τους της εργασίας δικαιολογούν σε απόλυτο βαθμό το δίκαιο αίτημα των εργαζομένων για βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα. Εάν μελετήσουμε τους στατιστικούς δείκτες, οι εργαζόμενοι στην διανομή βρίσκονται ανάμεσα στις πρώτες θέσεις με τα περισσότερα εργατικά ατυχήματα. Η πίεση για αποδοτικότητα στον μικρότερο δυνατό χρόνο, οι εντατικοί ρυθμοί εργασίας λόγω της έλλειψης προσωπικού, η μη παροχή μέσων προστασίας από τις εταιρείες σε

συνδυασμό με τις αντίξοες καιρικές συνθήκες που συναντούν συχνά στην διάρκεια της εργασίας τους είναι παράγοντες που πλήττουν μεταξύ άλλων και τον κλάδο των διανομέων έχοντας αποβεί σε πολλές περιπτώσεις μοιραίοι για την ζωή, την υγεία και την σωματική ακεραιότητα των εργαζομένων. Παρατηρώντας την μεγάλη εικόνα, μπορούμε να δούμε πως τα εργατικά ατυχήματα έχουν αυξηθεί κατά τα τελευταία χρόνια ως απόρροια και της γενικευμένης απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων που έφερε η διαχείριση της οικονομικής κρίσης. Εκατοντάδες είναι οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα ανά έτος που θυσιάζονται χάνοντας τις ζωές τους στο

βωμό του καπιταλισμού, στο βωμό της κερδοφορίας των αφεντικών. Εκατοντάδες είναι και τα μη καταγεγραμμένα περιστατικά εργατικών ατυχημάτων ή δυστυχημάτων τα οποία μένουν στην αφάνεια και θάβονται είτε υπό τον φόβο και την απειλή της απόλυσης είτε λόγω της ευρείας επικράτησης της μαύρης εργασίας που δεν παρέχει καμία κάλυψη και κανένα δικαίωμα διεκδίκησης αποζημίωσης στον εργαζόμενο.

Επιπλέον, ένα από τα κύρια προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι διανομείς είναι η επικράτηση των ευέλικτων μορφών εργασίας. Είναι γεγονός πως οι συμβάσεις μερικής και εκ περιτροπής απασχόλησης έχουν σημειώσει κατακόρυφη άνοδο εις βάρος των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης κατά τα χρόνια της κρίσης. Ενδεικτικά είναι και τα νούμερα, σύμφωνα με τα οποία από το 21% το 2009 οι συμβάσεις εκ περιτροπής και μερικής απασχόλησης σκαρφάλωσαν στο 54% επί των συνολικών προσλήψεων. Η συνθήκη αυτή καταδεικνύει την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων που έχει κυριαρχήσει στην αγορά εργασίας με το χτύπημα στην πλήρη και μόνιμη απασχόληση προς όφελος της προσωρινής και της μερικής εργασίας με την ανασφάλεια, τους κουτσουρεμένους μισθούς και την κουτσουρεμένη ασφάλιση που αυτά συνεπάγονται. Το φαινόμενο των ευέλικτων μορφών εργασίας εμφανίζεται σε μεγαλύτερο ποσοστό στον κλάδο του επισιτισμού και κατά προέκταση στο delivery όπου παρατηρείται έντονη προσωρινότητα στην εργασία και κατ' ουσίαν μια διαρκής ανακύκλωση εργατικού δυναμικού και ανέργων κυρίως νεαρής ηλικίας που αναγκάζονται να κάνουν και παραπάνω από μια "ευέλικτη" δουλειά για να βγάλουν τα προς το ζην.

Είναι φανερό και από την καθημερινή μας εμπειρία πως στο σκηνικό της εργασιακής επισφάλειας και της ταξικής εκμετάλλευσης που επιβάλλει το ληστρικό σύστημα του καπιταλισμού, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται από τα αφεντικά ως αναλώσιμοι, ως εξαρτήματα μιας μηχανής τα οποία όταν θα αχρηστευτούν θα τα

αντικαταστήσουν με κάποια άλλα φθηνότερα και πιο αποδοτικά. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο διαμορφώνονται οι όροι και οι συνθήκες εργασίας. Οι χαμηλοί μισθοί, η αδήλωτη ή υποδηλωμένη εργασία, η εντατικοποίηση και η ανασφάλεια που προκαλούν τα υψηλά ποσοστά ανεργίας είναι στοιχεία που χαρακτηρίζουν την αγορά εργασίας εν συνόλω και όπως είναι αναμενόμενο συναντώνται και στον τομέα της διανομής.

Σ' αυτό το σημείο ανακύπτουν κάποια ερωτήματα με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι καθημερινά: πώς να διαμαρτυρηθείς για τις συνθήκες εργασίας σου όταν υπάρχει από πάνω σου η λαιμητόμος της απόλυσης, πώς να ζητήσεις αύξηση του μισθού σου όταν υπάρχουν χιλιάδες άνεργοι που είναι διατεθειμένοι να δουλέψουν με λιγότερα, πώς θα τα βγάλεις πέρα όταν τραυματιστείς σε εργατικό ατύχημα και δουλεύεις ανασφάλιστος; Στα ερωτήματα αυτά όπως έχει αποδειχθεί και από την ιστορική εμπειρία δεν μπορεί να υπάρξει καμία ατομική διέξοδος, δεν μπορεί να δοθεί καμία ατομική λύση που να προασπίζει και να προάγει τα ταξικά συμφέροντά μας. Οι όροι του αγώνα για την βελτίωση των συνθηκών εργασίας και οι συσχετισμοί δύναμης που καθορίζουν την επίτευξη ή όχι των διεκδικήσεων μας καθορίζονται από το επίπεδο της ταξικής πάλης. Λύσεις και απαντήσεις μπορούν να δοθούν μόνο με την πρόταξη των συλλογικών διεκδικήσεων των εργαζομένων, μόνο με την ταξική οργάνωση και τους ταξικούς αγώνες για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων και την προάσπιση των συμφερόντων μας απέναντι στα αφεντικά και τους κρατικούς τους προστάτες.

Από την αρχή της εκδήλωσης της πανδημίας του covid-19 και τα μαζικά lockdowns έως και σήμερα εκατομμύρια είναι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν σε συνθήκες γαλέρας χωρίς κανένα ή με ελάχιστα μέτρα προστασίας. Η πανδημία λειτούργησε ως επιταχυντής οικονομικών και κοινωνικών εξελίξεων πυροδοτώντας μια νέα μεγάλη ύφεση και συνακόλουθα επιταχύνοντας την καπιταλιστική και κρατική αναδιάρθρωση που βρισκόταν ήδη σε ισχύ. Στον τομέα

των εργασιακών, νέα αντεργατικά μέτρα ψηφίστηκαν και πρόκειται να ψηφιστούν στο άμεσο μέλλον για να επουλωθούν οι ζημιές της καπιταλιστικής οικονομίας. Τους τελευταίους μόνο μήνες, με διαδοχικές πράξεις νομοθετικού περιεχομένου η κυβέρνηση μεταξύ άλλων ενίσχυσε τις ελαστικές σχέσεις εργασίας με την νομοθέτηση της δυνατότητας εφαρμογής εκ περιτροπής εργασίας για το 50% των εργαζομένων μιας επιχείρησης, έδωσε το ελεύθερο στα αφεντικά να τροποποιούν το ωράριο των εργαζομένων κατά το δοκούν χωρίς να το δηλώνουν αφήνοντας ανεξέλεγκτη την αδήλωτη εργασία και τις απλήρωτες υπερωρίες, ανέστειλε την λειτουργία της επιθεώρησης εργασίας και μείωσε το δώρο Χριστουγέννων για τους εργαζόμενους που βρίσκονται σε αναστολή σύμβασης. Ταυτόχρονα, με νομοσχέδια όπως αυτό της απαγόρευσης των διαδηλώσεων, σχεδιάζει ήδη τα μέτρα προληπτικής αντιεξέγερσης που θα εφαρμόσει σε ένα πιθανό μαζικό κοινωνικό ξέσπασμα που θα πυροδοτηθεί από το ακόμη πιο έντονο υφεσιακό κύμα που έρχεται.

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο της διανομής ήταν μέσα σ' αυτούς που συνέχισαν να δουλεύουν εν μέσω καραντίνας για μην σταματήσουν τα γρανάζια της οικονομίας να κινούνται, για να μην διακοπεί η κερδοφορία των αφεντικών. Ήταν μέσα σ' αυτούς που ο πρωθυπουργός ονόμασε "ήρωες της πανδημίας". Για να δούμε όμως, ποια ήταν η αντιμετώπιση των επονομαζόμενων "ηρώων"; Κατά την διάρκεια του lockdown και του μαζικού εγκλεισμού η εργασία των διανομέων εντατικοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό, καθώς μέσω της εργασίας τους ήταν αυτοί που κλήθηκαν να αναπληρώσουν σε ένα μέρος την βραχυκύκλωση της κατανάλωσης με τις κατ' οίκον μεταφορές εμπορευμάτων. Την ίδια στιγμή που ο φόρτος και οι ώρες εργασίας για τους διανομείς πολλαπλασιάζονται, οι μεγάλες ταχυμεταφορικές εταιρείες συμπεριλήφθηκαν στις πληττόμενες επιχειρήσεις απολαμβάνοντας όλα τα προνόμια που παρέχονται από το κράτος. Από την άλλη πλευρά, όχι μόνο καμία βελτίωση δεν είδαμε για τους διανομείς αλλά αντιθέτως σχεδιάζεται η ανάκληση της εγκυκλίου που προβλέπει την καταβολή των

εξόδων κίνησης των οδηγών ξεχωριστά από το επίδομα χρήσης ιδιωτικού δίκυκλου. Η ταξική διαχείριση της νέας ύφεσης από την πλευρά του κράτους είναι φανερή. Το ποιοι θα κληθούν να αποσβέσουν τις ζημιές των αφεντικών και να καλύψουν τις τρύπες στον κρατικό προϋπολογισμό είναι γνωστό. Πόσο μάλλον σε κλάδους όπως ο τουρισμός και κατά προέκταση ο επισιτισμός και το delivery πάνω στους οποίους έχει επενδυθεί η ανάκαμψη της οικονομίας τα πράγματα για τους εργαζόμενους είναι ακόμη πιο σκούρα. Όπως είναι ευρέως γνωστό κάθε “ανάκαμψη” προϋποθέτει ταυτόχρονα και εργασιακές συνθήκες γαλέρας, προϋποθέτει εντατικοποίηση και φθηνότερη εργατική δύναμη.

Η επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη στο σύνολο της είναι και θα εξακολουθήσει να είναι ολομέτωπη. Σ’ αυτή την κρίσιμη συγκυρία που διανύουμε είναι απαραίτητο να αγωνιστούμε για την ανασυγκρότηση και την συσπείρωση της τάξης μας, για την προάσπιση των ταξικών μας συμφερόντων. Αναλογιζόμενοι τις αστοχίες του παρελθόντος, τις ελλείψεις και τις ανεπάρκειες μας θα πρέπει ως πολιτικά οργανωμένοι αναρχικοί και παράλληλα ως κομμάτι της τάξης των εκμεταλλευομένων να επεξεργαστούμε και να προάγουμε νέους τρόπους για την οργάνωση και την αναβάθμιση της ταξικής πάλης, νέες μεθόδους δράσης και παρέμβασης στους χώρους εργασίας, στους ταξικούς αγώνες και τα κινήματα. Θεωρούμε πως για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας τόσο ο εργοδοτικός όσο και ο γραφειοκρατικός κομματικός συνδικαλισμός έχουν καταδείξει τον χαρακτήρα και τα αποτελέσματα τους. Η περιφρούρηση της Βουλής από ομάδες του ΠΑΜΕ στα μεγάλα εξεγερσιακά γεγονότα της πλατείας Συντάγματος, η εκκωφαντική σιωπή της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ σε ψηφίσεις μέτρων-σταθμών με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την ψήφιση των μέτρων για την δ’ αξιολόγηση του χρέους (που συνοδεύτηκε με τις γνωστές “μεταμνημονιακές θριαμβολογίες”), οι

πορείες που καλούν κάθε τόσο οι οποίες έχουν καταλήξει να είναι άνευροι περίπατοι στο κέντρο της Αθήνας είναι κάποια ενδεικτικά στιγμιότυπα για τον ρόλο των συγκεκριμένων συνδικαλιστικών φορέων.

Από την πλευρά μας, ως αναρχικοί δεν θα μπορούσαμε να μείνουμε αδιάφοροι μπροστά στις ταξικές διεκδικήσεις και τους ταξικούς αγώνες. Αναγνωρίζουμε την χρησιμότητα της ύπαρξης συνδικάτων τόσο λόγω της προώθησης μέσω αυτών του αγώνα για βελτιώσεις στην ζωή των εργαζομένων, όσο και λόγω της ταξικής αλληλεγγύης και συνειδητοποίησης που μπορούν να προωθήσουν αυτές οι ενώσεις μέσα στο σώμα των εργατών. Στηρίζουμε την διακριτή οργάνωση της εργατικής τάξης στους χώρους δουλειάς. Η στάση μας δεν θα μπορούσε άλλωστε να ήταν διαφορετική, καθώς προσδοκούμε και αγωνιζόμαστε για μια Κοινωνική Επανάσταση η οποία δεν μπορεί να είναι προϊόν μιας αποκομμένης και διαχωρισμένης από την κοινωνική βάση πολιτικής ελίτ, αλλά μόνο ο καρπός των αγωνιστικών διεργασιών ενός μαζικού κινήματος της τάξης των εργαζομένων και της νεολαίας που θα επαναστατήσει και

θα αποδευμευτεί από τις αλυσίδες της μισθωτής σκλαβιάς. Ο νέος κόσμος που οραματιζόμαστε, η αταξική/ακρατική κοινωνία για την οποία παλεύουμε, χτίζεται στο κέλυφος του παλιού κόσμου, γκρεμίζοντας τον. Και χτίζεται από τον κόσμο της εργασίας, την νεολαία, την εκμεταλλεούμενη και καταπιεσμένη κοινωνία. Όπως έλεγε και η πρώτη επαναστατική ένωση των εργαζομένων, γνωστή ως Α' Διεθνής, μέσα από την οποία ξεπρόβαλε και καθιερώθηκε ο οργανωμένος αναρχισμός: “η υπόθεση της απελευθέρωσης του προλεταριάτου, είναι υπόθεση του ίδιου του προλεταριάτου”.

Εντούτοις, το εργατικό συνδικάτο, ως ένωση που συγκροτείται πάνω στα κοινά και άμεσα συμφέροντα των εργαζομένων και στοχεύει στην βελτίωση των όρων εργασίας τους, δεν μπορεί ακριβώς λόγω της φύσης του και των εγγενών περιορισμών του να θεωρηθεί επαναστατικό. Η οικονομική πάλη και ο συνδικαλισμός φτάνουν έως την διεκδίκηση και δεν αρκούν για τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Δεν αρκεί ούτε η ταξική οργάνωση (από μόνη της) από την σκοπιά των ελευθεριακών/αναρχικών συνδικάτων όπως πρότασε το παλαιότερο αναρχοσυνδικαλιστικό ρεύμα. Η διάκριση των επιπέδων οργάνωσης (αυτό που έχει οριστεί στην αναρχική θεωρία ως “οργανωτικός δυισμός”) είναι η αναγκαία διάκριση των βαθμίδων οργάνωσης που είναι κομβικές για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος. Έχουμε την ανάγκη για ένα ακηδεμόνευτο από θεσμικούς φορείς, ρεφορμιστές και κομματικούς πάτρωνες εργατικό/ταξικό/κοινωνικό κίνημα, το οποίο να αλληλεπιδρά οργανικά με το επίσης αναγκαίο πολιτικό σκέλος του επαναστατικού κινήματος, τον οργανωμένο αναρχισμό. Η πολιτική οργάνωση των αναρχικών είναι καθοριστική για την παρέμβαση στους μαζικούς χώρους και το εργατικό κίνημα, είναι καθοριστική για την αύξηση της επιρροής του αναρχισμού. Ο ρόλος της θα πρέπει να είναι πρωταγωνιστικός, όχι όμως με όρους καθοδηγητικής πρωτοπορίας λενινιστικού τύπου. Κάθε αξίωση πολιτικής εκμετάλλευσης “απ’ τα έξω” των αγώνων της εργατικής τάξης σηματοδοτεί την απομάκρυνση από τους ελευθεριακούς

στόχους, είτε προέρχεται από αυτόφωτες κομματικές πρωτοπορίες, είτε από “μπλανκιστικές” ελίτ.

Στον παρόντα χρόνο, η οργανωμένη δράση των αναρχικών στον κόσμο της εργασίας θεωρούμε πως θα πρέπει να επισημαίνει την αναγκαιότητα διασύνδεσης των επί μέρους αγώνων των εργατών/τριών και την συνολικοποίηση τους προς μια στρατηγική επαναστατική κατεύθυνση, αφού όπως τονίσαμε και παραπάνω, η συνδικαλιστική δράση δεν είναι αρκετή για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος. Σημαντικός στόχος για εμάς είναι η πύκνωση της αναρχικής παρέμβασης στους χώρους εργασίας, η προαγωγή της ταξικής αλληλεγγύης και η στήριξη μας στους ταξικούς αγώνες του παρόντος και του μέλλοντος. Προς αυτή την κατεύθυνση, στηρίζουμε ταξικά και πολιτικά, την απεργιακή κινητοποίηση που καλείται από την ΣΒΕΟΔ στις 8/10.

Ζήτω η Εργατική Τάξη

Να πάρουμε στα χέρια μας την παραγωγή

Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση

Ζήτω ο Αναρχισμός

7/10/2020

Σχετικά με την επέκταση του ΧΥΤΑ Φυλής, τον ρόλο ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τους τοπικούς αγώνες

Η χωματερή του δήμου Φυλής είναι επί δεκαετίες ένα από τα μεγαλύτερα περιβαλλοντικά προβλήματα της Αττικής. Αποτελεί μια έκταση που υπερβαίνει τα 4.500 στρέμματα ανάμεσα στα όρη Πάρνηθα και Αιγάλεω, στα οποία συγκεντρώνονται τόνοι ανεπεξέργαστων απορριμάτων από ολόκληρη την Αττική και από ένα μεγάλο μέρος της υπόλοιπης ελλαδικής επικράτειας. Εντός του ΧΥΤΑ, λειτουργούν δύο εργοστάσια καύσης βιοαερίων και το Ε.Μ.Α.Κ., ένα εργοστάσιο μηχανικής ανακύκλωσης-κομποστοποίησης σύμμεικτων απορριμάτων. Οι τοξικοί ρύποι και οι καρκινογόνες ουσίες που εκλύονται από τον ΧΥΤΑ, εκτείνονται σε μια μεγάλη χιλιομετρική ακτίνα σε όλο το Θριάσιο πεδίο όπου το υπέδαφος της περιοχής έχει καταστραφεί από τους μικροβιακούς οργανισμούς και τα βαρέα μέταλλα, ενώ η χλωρίδα έχει δηλητηριαστεί ανεπανόρθωτα.

Μέσα στα χρόνια, υπήρξαν πολλά περιστατικά που θα μπορούσαν να αποβούν μοιραία για τις ζωές των εργαζομένων στον ΧΥΤΑ, κάποια από τα οποία είναι πολύ πρόσφατα. Το καλοκαίρι του 2018, η υπερφόρτωση συσσωρευμένων απορριμάτων και ο σχηματισμός ολόκληρων “βουνών”, προκάλεσε ισχυρό ρήγμα μήκους 50 μέτρων, έπειτα από νεροποντή που δημιουργήθηκε από ισχυρή βροχόπτωση. Πριν από 1,5 μήνα, μια μονάδα επεξεργασίας πλαστικού κάηκε, με αποτέλεσμα την ανάδυση ενός τοξικού νέφους. Οι κίνδυνοι για την υγεία των κατοίκων θα μπορούσαν να είναι ανυπολόγιστοι, ειδικότερα των τμημάτων του πληθυσμού που υπόκεινται σε χρόνια αναπνευστικά προβλήματα. Όμως, οι

πυρκαγιές, είναι ένα σύνηθες φαινόμενο στην περιοχή και δεν συνέβη εξ απροόπτου, αφού γύρω από τον ΧΥΤΑ, έχει εγκατασταθεί ένα σύνολο μονάδων επεξεργασίας, νόμιμων ή παράνομων, που κατά καιρούς εκδηλώνουν φωτιές από τις καύσεις διαφόρων υλικών.

Τα τελευταία χρόνια, οι άλλοτε πομπώδεις διακηρύξεις για το “κλείσιμο του ΧΥΤΑ” από κυβερνήσεις και δημοτικές παρατάξεις μετουσιώθηκαν σε καταστροφικές αποφάσεις επέκτασης. Επί περιφέρειας Δούρου υπήρξε σχεδιασμός χωροθέτησης τριών νέων χωματερών και απόφαση για επέκταση σε μια επιπλέον έκταση 120 στρεμμάτων. Η πρόσφατη απόφαση της 13ης Μαρτίου του ΕΔΣΝΑ εν μέσω πανδημίας για την υλοποίηση της επέκτασης δεν έπεσε από τον ουρανό. Αποτελεί συνέχεια της ίδιας πολιτικής, τον δρόμο της οποίας άνοιξε η πρώην κυβερνητική περιφερειάρχης του ΣΥΡΙΖΑ. Για όλα αυτά βέβαια, τα “δυτικά μέτωπα” συμμαχιών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν λένε τίποτα. Έχουν το θράσος οι πρώην κυβερνητικοί και υπεύθυνοι των σχεδίων επέκτασης να μιλούν για “αντίσταση” και “κινητοποίηση”.

Δεν είναι η πρώτη φορά βέβαια, που ο ΣΥΡΙΖΑ αντιπολιτεύεται τον εαυτό του! Επί της καταστροφικής θητείας του δεν ήταν λίγες οι στιγμές που είτε μέσα από το “τμήμα δικαιωμάτων” είτε μέσα από την “νεολαία συν” ο ΣΥΡΙΖΑ επιχείρησε να απορροφήσει κραδασμούς και να διαχωρίσει “το κόμμα από την κυβέρνηση” (sic) για να διασώσει ποσοστά και να διατηρήσει δυνάμεις. Άλλοτε καλώντας σε απεργίες ενάντια στην ψήφιση μέτρων που ο ίδιος ψήφιζε και άλλοτε αυτοπροβαλλόμενος ως θεσμικός διαμεσολαβητής των κοινωνικών δικαιωμάτων. Γνωστές σοσιαλδημοκρατικές τακτικές με ιστορική παράδοση! Δεν υπάρχει πολιτικό ρεύμα που να έχει προσφέρει τόσες ανάσες επιβίωσης στο αστικό πολιτικό σύστημα από την σοσιαλδημοκρατία και οφείλουν όλοι να το καταλάβουν πριν να είναι αργά, πριν το “πεθαμένο” τέκνο του Μπερνστάιν αναστηθεί και ανακτήσει την παλιά του αίγλη.

Επιπροσθέτως, δεν θα πρέπει να προκαλεί έκπληξη η συμπόρευση των ομορτιστών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το σοσιαλδημοκρατικό, πρώην κυβερνητικό μόρφωμα. Οι τοπικές οργανώσεις της ομορτιστικής παράταξης ανέκαθεν λειτουργούσαν ως “κινηματική ουρά” του ΣΥΡΙΖΑ από την περίοδο ακόμη των μεγάλων αντιμνημονιακών αγώνων: στην ανοιχτή συνέλευση Αγίων Αναργύρων, στους αγώνες ενάντια στις κεραιές, στις επιτροπές για τα χαράτσια κ.λ.π. Αυτή η τακτική είναι σύμφυτη με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και δεν περιορίζεται μόνο στα τοπικά της σχήματα. Είναι το ίδιο κόμμα-μέτωπο που διαδήλωνε υποστηρικτικά στο πλάι της κυβέρνησης σιγοντάροντας την Βαρουφακική διαπραγματεύση-φιάσκο τον Φλεβάρη του 15’ και λίγους μήνες αργότερα λειτουργούσε σαν “κινηματικός” δορυφόρος της κυβέρνησης στην απάτη του δημοψηφίσματος.

Όλοι αυτοί οι πολιτικάντες και εννοούμε τα κομματικά στελέχη και όχι τους εξαπατημένους ψηφοφόρους και ακολούθους, δεν έχουν καμία θέση στους αγώνες. Ψηφαλάκια επιζητούν και η μονοπώληση του ζητήματος του ΧΥΤΑ από τους κομματικούς εργολάβους έρχεται

για να εκμεταλλευτεί τα δικά μας κενά. Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού θεωρούμε επιτακτική αναγκαιότητα να συγκροτηθεί ένα ακηδεμόνευτο κίνημα αντίστασης χωρίς κομματικούς πάτρωνες και επίδοξους πολιτευτές για το πρόβλημα του ΧΥΤΑ. Μακριά από παραδείγματα (π.χ. Βόλος) όπου οι διάφορες “κινηματικές” ουρές που στοιχίζονται πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανακατεύονται σε διαταξικές συμμαχίες και θολές στοχεύσεις για να αποσπάσουν ομορποτιστικά και αμοραλιστικά παράπλευρες υπεραξίες.

Θεωρούμε ότι το ζήτημα του ΧΥΤΑ έχει ξεκάθαρες ταξικές προεκτάσεις, όπως βαθιά ταξικές και υποβαθμισμένες είναι οι περιοχές, που διόλου τυχαία, πλήττονται από την λειτουργία του. Για την ανάπτυξη των τοπικών αντιστάσεων και την οικοδόμηση ενός μετώπου αγώνα, θα μπορούσαν να συγκροτηθούν επιτροπές κατοίκων και λαϊκά συμβούλια με πρωτοβουλία αγωνιζόμενων της περιοχής. Ανοιχτές Συνελεύσεις Βάσης με ελευθεριακά και ταξικά χαρακτηριστικά, που θα απέκλειαν δημοτικές παρατάξεις και κομματικούς μηχανισμούς και συγχρόνως θα επεξεργάζονταν ένα διεκδικητικό πλαίσιο που θα προωθούνταν τόσο σε κοινωνικό επίπεδο για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη υιοθέτηση του, όσο και με την ανάληψη δράσεων και μαχητικών κινητοποιήσεων.

Ως ομάδα θα ήμασταν ανοιχτοί να συνθέσουμε προτάσεις και να ανοίξουμε ένα πεδίο διαλόγου, ενημέρωσης και αγωνιστικού σχεδιασμού προς αυτή την κατεύθυνση με συντρόφισσες και συντρόφους της περιοχής. Πιστεύουμε, ότι ο ρόλος των αναρχικών μέσα σε έναν τέτοιο τοπικό/διεκδικητικό αγώνα είναι διττός. Συμμετέχοντας ως κάτοικοι και άμεσα ενδιαφερόμενοι, πρέπει να διεκδικούμε την άμεση αποσυμφόρηση και το σταμάτημα της φυσικής λεηλασίας, με γνώμονα το κοινωνικό συμφέρον, την διαφύλαξη της δημόσιας υγείας και την προστασία του περιβάλλοντος. Ταυτόχρονα, σε έναν τέτοιο αγώνα, οφείλουμε να καταθέσουμε τις δικές μας προτάσεις ως πολιτικά οργανωμένοι

αναρχικοί, να συνδεθούμε με τμήματα της βάσης και να μπολιάσουμε τις δικές μας αξιακές αρχές και προταγματικές στοχεύσεις.

Δεν θα γινόταν άλλωστε να προτείνουμε λύσεις για την διαχείριση του προβλήματος έξω από τα διαχρονικά και πάγια προτάγματα μας. Σε πρώτο χρόνο, η οργάνωση κινητοποιήσεων, η ενημέρωση των κατοίκων πόρτα-πόρτα, οι δράσεις σαμποτάζ και οι δυναμικές παρεμβάσεις στις έδρες των αρμόδιων φορέων συνιστούν αποφασιστικά βήματα. Γνωρίζοντας εντούτοις, ότι καμία μερική νίκη δεν εξασφαλίζει την μεταρρύθμιση αυτού του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος προς το ανθρωπινότερο και δεν θα άρει την λεηλασία της φύσης, πρωταρχικό ζητούμενο είναι ο κάθε αγώνας να αντιλαμβάνεται το πρόβλημα στην ρίζα του, να διασυνδέεται και να συνολικοποιείται. Οι δήμοι δεν είναι αυτόνομες νησίδες και οι δημοτικές αρχές δεν έχουν ελευθερία αποφάσεων, χρηματοδοτούνται άμεσα από κρατικά κονδύλια και εφαρμόζουν τις αποφάσεις της κεντρικής πολιτικής διαχείρισης σε τοπικό επίπεδο. Επομένως, ο αγώνας ενάντια στις δημοτικές και περιφερειακές αρχές, τους αρμόδιους φορείς και την εκάστοτε κυβέρνηση, είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό.

10/07/2020

Παρεμβάσεις στα σχολεία

Το νέο σχολικό έτος να είναι αγωνιστικό, καταληψιακό, συγκρουσιακό

Η έναρξη του νέου σχολικού έτους έρχεται σε μια δύσκολη περίοδο για όλους. Μετά τον μαζικό αυτοεγκλεισμό και το “μένουμε σπίτι”, μετά τη βίαιη απώλεια της κοινωνικότητας μας, των φίλων, των παρεών μας, μετά από όλα όσα στερηθήκαμε λόγω της εγκληματικής ανεπάρκειας του κράτους να διαχειριστεί τις επιπτώσεις της πανδημίας χωρίς να θυσιαστεί ο κοινωνικός βίος, τα δυσκολότερα είναι μπροστά μας. Και μόνο με οργανωμένους αγώνες μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε.

Λένε, το κράτος και τα ΜΜΕ, ότι όλα εξαρτιόνται από την “ατομική ευθύνη”. Με τον όρο “ατομική ευθύνη”, το κράτος προσπαθεί να απεκδυθεί των δικών του ευθυνών. Να απαλλαγεί από τις ευθύνες του για την ελλειπή χρηματοδότηση του συστήματος υγείας, για τις ανεπάρκειες στα σχολεία, την άρνηση να προσλάβει καθηγητές, καθαρίστριες/ες, να προσφέρει δωρεάν τεστ. Είναι το ίδιο κράτος που πληρώνει εκατομμύρια στα τηλεοπτικά κανάλια για να κάνουν προπαγάνδα, που αγοράζει οπλικά συστήματα δισεκατομμυρίων, που τοποθετεί πανάκριβες ζαρντινιέρες στο κέντρο της Αθήνας για να ομοιάζει με “ευρωπαϊκή πρωτεύουσα” (sic). Ακόμη, με τον όρο “ατομική ευθύνη”, το κράτος επικαλείται το “ατομικό συμφέρον”, εκείνο που αντίκειται στην συλλογική δυνατότητα των ανθρώπων να οργανώνονται, να δημιουργούν, να δρουν χωρίς την διαμεσολάβηση του.

Η έναρξη της νέας χρονιάς θα σηματοδοτήσει μια νέα επίθεση κατά των μαθητών/τριών και της νεολαίας από την πλευρά του κράτους. Το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν και είναι μηχανισμός προπαγάνδας,

μονομερών ιστορικών γνώσεων, εθνικιστικής πλήσης εγκεφάλου, μηχανισμός προετοιμασίας των νέων για να εισέλθουν στην εργασιακή ζούγκλα με υποτακτική συνείδηση, χωρίς αγωνιστικό πνεύμα και κριτική σκέψη. Αυτός ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος διαχρονικά έχει σκοντάψει πάνω στην αντίσταση των μαθητών/τριών και τους αγώνες, τις μαχητικές καταλήψεις κ.α..

Υπάρχουν πάντα πολλοί λόγοι για να αντισταθούμε. Να εξεγερθούμε, να οργανώσουμε καταλήψεις. Υπάρχουν και οι μη ουσιαστικοί λόγοι. Για παράδειγμα, οι συνωμοσιολογικές και αντιεπισημονικές θεωρίες σχετικά με την χρήση της μάσκας και την μη ύπαρξη του κορονοϊού δεν αποτελούν μια μορφή αντίστασης στο σύστημα. Σίγουρα σε κανέναν/καμία μας δεν αρέσει το μέτρο για την υποχρεωτική χρήση της μάσκας, αλλά υπάρχουν άλλοι πιο σημαντικοί λόγοι για να αντισταθούμε. Αναρωτιόμαστε άλλωστε, που ήταν όλοι αυτοί που αντιδρούν στις μάσκες, όταν κόβονταν μισθοί, συντάξεις, τσακίζονταν δικαιώματα, όταν η αστυνομία άνοιγε κεφάλια μαθητών και φοιτητών στις διαδηλώσεις; Μάλλον τότε, ασχολούνταν με τα “Εξάρχεια” και τους “κακούς αναρχικούς” και συμφωνούσαν με τις κυβερνήσεις, το κεφάλαιο και τις συμμορίες της αστυνομίας. Ίσως...

Κατά την γνώμη μας, πραγματική αντίδραση και σοβαροί λόγοι για ένα κίνημα καταλήψεων ενάντια στα αντικοινωνικά τους σχέδια είναι η απαίτηση για δωρεάν τεστ, η μείωση των αριθμών των τμημάτων, η πρόσληψη προσωπικού. Είναι ακόμη, η αντίσταση στην εθνικιστική προπαγάνδα, στις παρελάσεις, στα νέα μνημόνια, η πάλη ενάντια στους πολέμους, στις κοινωνικές ανισότητες, στην φτώχεια, στον σεξισμό και τον ρατσισμό, ο αγώνας ενάντια στην αστυνομική βία.

Ενόψει της δύσκολης χρονιάς που έρχεται και ενόψει όλων αυτών των αγώνων, σας καλούμε σε επικοινωνία, δράση και αγώνα. Σας καλούμε να οργανώσουμε από κοινού την αντίσταση, τους νέους

αγώνες, τις επόμενες κινητοποιήσεις. Σας καλούμε σε συνεργασία, γνωριμία και διάλογο.

18/09/2020

Ενημέρωση για τις σχολικές καταλήψεις στον Δήμο Αγίων Αναργύρων/Καματερού και τις κατασταλτικές ενέργειες δήμου και αστυνομίας

Αυτές τις μέρες ένα κύμα καταλήψεων έχει σαρώσει εκατοντάδες σχολεία σε ολόκληρη την ελλαδική επικράτεια. Τα αιτήματα των καταληψιών μαθητών, ουδεμίαν σχέση έχουν με ιδεοληψίες ανορθολογικών φωνών και ψεκασμένες “θυμοσοφίες” ακροδεξιών γονέων. Αυτό, αναμφίβολα κάποιους τους “πονάει”. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι οι καταλήψεις προβάλλονται ως “αντιμασκικές” από τα media και το κράτος προκειμένου να συσκοτιστούν και να υπονομευτούν τα αιτήματα των μαθητών, αιτήματα που στην πλειοψηφία των έως τώρα κατειλημμένων σχολείων, ούτε κατά διάνοια δεν ομοιάζουν με αυτά των....”αρνητών της πανδημίας”.

Οι μαθητές/τριες διεκδικούν μικρότερα τμήματα, δωρεάν τεστ, μαζικές προσλήψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό και καθαριότητα. Σε ορισμένα σχολεία, υπάρχει και το ιδιαίτερα ενθαρρυντικό αίτημα για την μη στράτευση στα 18. Τα πανό, τα συνθήματα και οι παραστάσεις διαμαρτυρίας των μαθητών/τριών είναι κατατοπιστικά ως προς τα περιεχόμενα του αγώνα τους. Οι σχολικές καταλήψεις αντιμάχονται την κρατική υποκρισία που από την μία καταλύει ελευθερίες στον βωμό της “προστασίας από τον ιό” και από την άλλη λαμβάνει ανεπαρκή ή ανύπαρκτα υγειονομικά μέτρα στριμώχνοντας δεκάδες μαθητές/τριες σε μικρές αίθουσες.

Στους Αγίους Αναργύρους και το Καματερό, πολλά σχολεία τελούν πλέον υπό κατάληψη. Οι κουστωδίες των αλητών της ομάδας ΔΙΑΣ, ήδη έχουν παρενοχλήσει καταληψίες, προχωρώντας ακόμη και σε εξακριβώσεις στοιχείων και ανακρίσεις καθηγητών/διευθυντών για το αν συμφωνούν με τις καταλήψεις (1ο γυμνάσιο και 1ο λύκειο Καματερού). Απ’ την μεριά της η δημοτική αρχή διακηρύσσει στις ανακοινώσεις της την “μηδενική ανοχή” που θα επιδείξει σε

**Το σύστημα
διδασκαλίας**

**είναι η διδασκαλία
του συστήματος!**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων/Καματερού

Facebook: Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγίων Αναργύρων-Καματερού

**ΜΠΑΤΣΟΙ
ΔΗΜΑΡΧΟΙ
ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ**

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων/Καματερού

Facebook: Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού

“υγειονομικές βόμβες”, εννοώντας ως τέτοιες τις μαθητικές καταλήψεις και όχι τον συνωστισμό σε πολυάριθμα τμήματα.

Ο ρουφιανοδήμαρχος καλεί τον κόσμο να “σταθεί απέναντι σε όσους προσπαθούν να ριζοσπαστικοποιήσουν τις νέες γενιές” έχοντας ήδη αποστείλει έγγραφο στο Α.Τ. Αγίων Αναργύρων καλώντας στην λήψη μέτρων για την επαναλειτουργία των σχολείων. Με αυτές τις ενέργειες, ωθεί τους έμμισθους κρατικούς αλήτες στην διεξαγωγή τραμπουκισμών, γίνεται ηθικός αυτουργός σε δυνητικούς ξυλοδαρμούς μαθητών/τριών. Αυτές τις ενέργειες, ότι αποτέλεσμα κι αν έχουν, θα τις λουστεί.

Συγχρόνως, η δημοτική αρχή κατονομάζει συγκεκριμένα κομματικά μορφώματα ως καθοδηγητικούς φορείς των καταλήψεων. Αφορμή στάθηκε η ανάμειξη στελεχών τους σε ακηδεμόνευτη κινητοποίηση μαθητών/τριών στο δημαρχείο, στην οργάνωση της οποίας ουδεμίαν σχέση είχαν. Όπως μας πληροφόρησαν μαθητές/τριες, η επιρροή αυτών των μορφωμάτων στις καταλήψεις είναι από ελάχιστες έως μηδαμινές. Οι κινήσεις των μαθητών/τριών δεν χειραγωγούνται από επίδοξους καπηλευτές των μελλοντικών τους ψήφων, ούτε “ψεκασμένους” γονείς.

Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε ότι στο 1ο λύκειο Αγίων Αναργύρων, οι μαθητές/τριες όχι μόνο δεν παρουσιάζονται ως “αρνητές της μάσκας”, όπως διατείνεται η δημοτική αρχή, αντίθετα

κατά την διάρκεια της κατάληψης, οι μαθητές/τριες φορούσαν μάσκες και κάποιοι από αυτούς ζητούσαν από τους συμμαθητές/τριες τους μέσω των μικροφώνων να τηρούνται αποστάσεις. Κανέναν ρουφιανοδήμαρχο που επικροτεί τον συνωστισμό τους και ταυτόχρονα “αγωνιά” για την υγεία τους δεν χρειάστηκαν για να τους επιβάλλει υγειονομικά μέτρα.

Από την πλευρά μας, στηρίζουμε ολόψυχα τις καταλήψεις και τα δίκαια αιτήματα των μαθητών/τριών, συνεχίζουμε την καμπάνια παρεμβάσεων και βρισκόμαστε σε πλήρη ετοιμότητα για να απαντήσουμε σε προκλήσεις της τοπικής εξουσίας και της κατασταλτικής φρουράς του κράτους, αναγνωρίζοντας και δείχνοντας σεβασμό στην πρωτοκαθεδρία των αγωνιζόμενων μαθητών/τριών σε αυτό τον αγώνα.

Αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους μαθητές/τριες

**Μπάτσοι – δήμαρχοι – ρουφιάνοι,
κάτω τα ξερά σας από τις σχολικές καταλήψεις.**

**Μαθητές – Φοιτητές -Εργατιά
οργάνωση και αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση**

23/09/2020

Αλληλεγγύη στις μαθητικές διεκδικήσεις Ο αγώνας συνεχίζεται

Τον τελευταίο μήνα είδαμε ένα κύμα εκατοντάδων μαθητικών καταλήψεων να εξελίσσεται σε κάθε μεριά της Ελλάδας. Στις δύσκολες συνθήκες που ζούμε, οι μαθητές βγήκαν μπροστά και διεκδίκησαν καλύτερους όρους εκπαίδευσης και προστασίας της δημόσιας υγείας. Χιλιάδες ήταν οι μαθητές και οι μαθήτριες που ένωσαν τις φωνές τους ζητώντας λιγότερους μαθητές ανά τάξη, προσλήψεις εκπαιδευτικών και προσωπικού καθαριότητας ώστε να μπορέσουν τα σχολεία να ανταποκριθούν στις ανάγκες της υγειονομικής κρίσης. Ιδιαίτερα ενθαρρυντικό θεωρούμε το γεγονός πως σε ορισμένα σχολεία ανάμεσα στα αιτήματα συμπεριλήφθηκε και η μη υποχρεωτική στράτευση στα 18.

Η προσπάθεια από την μία πλευρά της κυβέρνησης να ταυτίσει τις μαθητικές καταλήψεις με αριστερά κόμματα και οργανώσεις και από την άλλη πλευρά η προσπάθεια αριστερών παρατάξεων να καπηλευτούν και να καπελώσουν τον αγώνα των μαθητών δείχνει το ότι δεν τους ενδιαφέρει το ίδιο το περιεχόμενο του αγώνα. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι το πολιτικό τους όφελος, το επικοινωνιακό τους παιχνίδι στα μίντια, το πώς θα μαζέψουν περισσότερους ψηφοφόρους απευθυνόμενοι ο καθένας στο δικό του ακροατήριο. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως η μεγάλη πλειοψηφία των μαθητών που συμμετείχαν και οργάνωσαν τις καταλήψεις δεν υποκινήθηκαν από κομματικές παρατάξεις και συμφέροντα αλλά από το κοινωνικό τους ένστικτο, από την καθημερινή τους εμπειρία μέσα στο υποτιμημένο σύστημα εκπαίδευσης, από τις ατέλειωτες ώρες που περνούν μέσα στα σχολικά κλουβιά. Με αυτό το κοινωνικό ένστικτο οι μαθητές μπορούν να αφουγκραστούν πολύ καλά την κρατική αδιαφορία, την κοινωνική αδικία, τις ανισότητες που οξύνονται, τον ρόλο ενός εκπαιδευτικού συστήματος που αναπαράγει τους

διαχωρισμούς, την εθνικιστική προπαγάνδα και τα πατριαρχικά πρότυπα.

Ποια ήταν λοιπόν η απάντηση της κυβέρνησης και του υπουργείου στους αγώνες και τις καταλήψεις των μαθητών; Ψέμματα, υποβάθμιση των αιτημάτων και καταστολή. Στην αρχή παρουσίασαν τους μαθητές ως αρνητές της μάσκας. Στην συνέχεια σε ένα ρεσιτάλ γελοιότητας αποκάλεσαν τις καταλήψεις “υγειονομικές βόμβες” ενώ οι ίδιοι στοιβάζουν 20 και 25 μαθητές σε μια αίθουσα. Όταν δεν τους βγήκε αυτό το παραμύθι, χαρακτήρισαν τις καταλήψεις υποκινούμενες και παράνομες. Οι καταληψίες μαθητές χαρακτηρίστηκαν από “κακομαθημένα” έως “αλήτες”. Εν τέλει το υπουργείο δεν πήρε κανένα μέτρο, δεν έκανε καμία πρόσληψη καθηγητών και καθαριστών, δεν έκανε καμία τροποποίηση στην λειτουργία των σχολείων προς την ικανοποίηση των αιτημάτων των μαθητών.

Αντίθετα αυτό που εφάρμοσε ως απάντηση στον μαθητικό αγώνα ήταν η καταστολή. Θεσμοθέτησε την τηλεκπαίδευση σε όσα σχολεία βρίσκονται υπό κατάληψη αποκλείοντας με αυτό τον τρόπο όσους/ες συμμετείχαν στις καταλήψεις και εφαρμόζοντας το πρωτοφανές μέτρο να αποφασίζει το υπουργείο παιδείας ποιοι μαθητές θα παίρνουν απουσίες. Ουσιαστικά το κράτος είπε στους μαθητές ξεκάθαρα: ή θα πάψεις να διεκδικείς καλύτερους όρους εκπαίδευσης ή θα αποκλειστείς από τα μαθήματά σου. Στον απόηχο αυτής της απόφασης, σε συγκέντρωση που είχε καλεστεί στο υπουργείο παιδείας, κάποιοι από τους συγκεντρωμένους μαθητές επιτέθηκαν με την ρίψη αντικειμένων προς τους μπάτσους που φύλασσαν το υπουργείο και εμπόδιζαν την είσοδο τους. Οι έμμισθοι φρουροί του κράτους απάντησαν με την ρίψη χημικών και κρότου λάμψης, πήραν στο κυνήγι τους μαθητές ως το κοντινό mall, ξυλοκόπησαν κάποιους από αυτούς μπροστά στα μάτια περαστικού κόσμου και προχώρησαν σε προσαγωγές και σε μια σύλληψη. Εμείς από την πλευρά μας, σε αντίθεση με τις κομματικές φωνές οι

οποίες μιλάνε για “προβοκάτορες” που δεν έχουν καμία σχέση με το μαθητικό υποκείμενο, αναγνωρίζουμε το εξεγερσιακό πνεύμα των μαθητών ως ιδιαίτερα προωθητικό στοιχείο για τους αγώνες που δίνουν. Άλλωστε καμία νίκη δεν κερδήθηκε χωρίς την άμεση αντιπαράθεση με τους εχθρούς σου, χωρίς σύγκρουση και χωρίς φθορά

Μέσα από την δική τους εμπειρία και τα συγκεκριμένα γεγονότα, θεωρούμε πως οι αγωνιζόμενοι μαθητές μπορούν να βγάλουν εύκολα τα συμπεράσματα τους για το ποιος είναι ο πραγματικός ρόλος του κράτους, ενός κράτους που αδιαφορεί για τις ανάγκες και τα δίκαια αιτήματα τους αλλά πασχίζει να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των πλουσίων και των ισχυρών. Ενώπιον σ’ αυτό το σύστημα που αφήνει στο περιθώριο τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας, που σπέρνει την ανισότητα και την αδικία πρέπει να αγωνιστούμε μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενοι από κοινού. Άλλωστε αυτό που φοβίζει το κράτος είναι η στιγμή που οι καταπιεσμένοι αντιλαμβάνονται την δύναμη τους, οργανώνονται και διεκδικούν συλλογικά χωρίς την διαμεσολάβηση θεσμικών φορέων και κομμάτων. Ευελπιστούμε πως αυτή η αγωνιστική εμπειρία σας θα λειτουργήσει ως σημείο ριζοσπαστικοποίησης και θα σας γεμίσει με πείσμα για την συνέχιση του αγώνα.

17/10/2020

**ΑΦΙΣΑ ΠΟΥ ΚΟΛΛΙΕΤΑΙ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥΣ, ΤΟ ΚΑΜΑΤΕΡΟ,
ΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ, ΤΟ ΙΛΙΟΝ, ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ,
ΤΗΝ ΝΕΑ ΧΑΛΚΔΟΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ
ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

**Ενάντια στο κρατικό σύστημα εκπαίδευσης
και τη χειραγώγησή του.**

**Ενάντια στην τρομοκρατία Διευθυντών, Δημοτικών Αρχών
και Μπάτσων.**

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ**

*"Χωρίς την καταστροφή η Επανάσταση είναι ακατανόητη και αδύνατη,
γιατί δεν μπορεί να υπάρξει Επανάσταση χωρίς μιά πλατιά και
παθιασμένη καταστροφή, μιά υγιή και γόνιμη καταστροφή, που ακριβώς
απ' αυτή και διαμέσου αυτής δημιουργούνται και γεννιούνται οι νέοι
κόσμοι."*

Μ. Μπακούντιν

Πρωτοβουλία Αναρτικών Αγ. Αναργύρων-Καματερού
protaanka@espin.net

Παρεμβάσεις σε σχολεία για την 28η Οκτωβρίου

ΠΑΡΕΛΑΣΗ- ΓΙΟΚ

Όπως όλοι γνωρίζουμε φέτος δεν πραγματοποιήθηκαν λόγω κορονοϊού οι μαθητικές παρελάσεις. Βρέθηκαν έτσι, άλλες λύσεις ώστε το κράτος να μην χάσει την ευκαιρία για την εθνική του προπαγάνδα. Με βάση τα μέτρα προστασίας για την πανδημία οι παρελάσεις αντικαταστάθηκαν από τις καταθέσεις στεφάνων και τις θρησκευτικές δοξολογίες. Μάλλον ο ιός δεν μεταδίδεται σε αυτές τις περιπτώσεις! Οι ομαδικές σχολικές εκδηλώσεις διασπάστηκαν σε «εκδηλώσεις εντός του κάθε τμήματος» όπου στο τέλος τους απονεμήθηκαν και αριστεία-έπαινοι προσωπικής βελτίωσης στους/στις μαθητές/τριες του σχολικού έτους 2019-20. Φυσικά, και στην φετινή ιδιόζουσα περίπτωση παραδόθηκε σημαία στον/ην «καλύτερο/η» και ορίστηκαν παραστάτες και υπεύθυνοι κατάθεσης στεφάνων παρουσία μαθητών και καθηγητών. Όλα όμως τηρουμένων των επιταγών της κυβέρνησης περί μέτρων προστασίας! Ναι, αυτών των εντυπωσιακών μέτρων προστασίας που έχουν παρθεί, όπως το να στοιβάξεις 25 μαθητές ανά τμήμα. Γιατί όμως τόση επιμονή στις πατριωτικές αυτές φιέστες ακόμη και εν μέσω πανδημίας;

Οι μαθητικές παρελάσεις είναι εμπνευσμένες από τις στρατιωτικές επιδείξεις της ναζιστικής Γερμανίας και εισήχθησαν στον ελλαδικό χώρο από τον δικτάτορα και θαυμαστή του φασισμού και του ναζισμού, Ιωάννη Μεταξά. Σκοπό είχαν και έχουν να εκπαιδεύσουν την νεολαία στην υπακοή και στον ανταγωνισμό, στην ιεραρχία και στην πειθαρχία, στην στρατοκρατία(μιλитарισμός), στην ξеноφοβία και τον ρατσισμό. Ταυτόχρονα, ήταν και είναι καίριας σημασίας να μπορέσουν οι νέοι και οι νέες, όντας το μέλλον του τόπου, να νιώσουν μέλη μιας εθνικής ενότητας η οποία εξισώνει τους ταξικούς διαχωρισμούς κάτω από μία κοινή γαλανόλευκη σημαία. Να

αποκτήσουν κοινή εθνική συνείδηση και αντίληψη για την κυρίαρχη αφήγηση της Ιστορίας. Να πολεμήσουν και να δώσουν τη ζωή τους αν χρειαστεί για το έθνος και το κράτος. Όλα αυτά έπρεπε να τονιστούν και στην φετινή 28η Οκτώβρη.

Έτσι φέτος, η παράδοση στεφάνων εκμεταλλεύτηκε το θάνατο απλών ανθρώπων σε έναν διακρατικό πόλεμο δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο το αίσθημα της τιμής και της δόξας που απολαμβάνουν -φυσικά μετά θάνατον- «οι πεσόντες υπέρ πατρίδος». Οι θρησκευτικές δοξολογίες έδωσαν αν μη τι άλλο έναν χριστιανικό χαρακτήρα που περιχαρακώνει εντός του μονάχα τους έλληνες χριστιανούς ορθόδοξους, προωθώντας για ακόμη μια φορά την θρησκευτική μισαλλοδοξία και τον ρατσισμό. Η απονομή της σημαίας στον/ην σημαιοφόρο, ο ορισμός παραστατών και η απόδοση επαίνων στους «καλούς μαθητές» διατηρούν και προάγουν τον αθέμιτο ανταγωνισμό ανάμεσα στους μαθητές και την τακτική της επιβράβευσης σε αυτούς που με βάση τα συστημικά καθορισμένα ζητούμενα, διαπρέπουν. Οι σχολικές γιορτές είτε σε μεγάλες αίθουσες είτε σε μικρά τμήματα ανέκαθεν εδραίωναν την ιστορική αφήγηση που αναζωπυρώνει την αγελαία εθνική συνείδηση και συνοχή έναντι στις διαχωριστικές ταξικές γραμμές ανάμεσα σε δυνάστες και καταδυναστευόμενους.

Όσο και να διαφωνούμε με αυτές τις κρατικές τακτικές μπορούμε να δούμε καθαρά τον λόγο ύπαρξης και εφαρμογής τους. Το Κράτος είναι μια οργανωμένη πολιτική οντότητα που μόνο σκοπό έχει την οργάνωση των κοινωνικών υποθέσεων προς όφελος μιας οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ελίτ. Για να μπορέσει να χαλιναγωγήσει λοιπόν, μια γεμάτη αντιθέσεις ποικιλόμορφη κοινωνία πρέπει να της δώσει μια κοινή στόχευση, μια κοινή γραμμή, μια κοινή ταυτότητα που να εχθρεύεται ό,τι παρεκκλίνει απ' αυτήν. Εδώ το Κράτος συμπληρώνεται από το Έθνος. Μια αφηρημένη σχετικά έννοια που χρησιμοποιήθηκε από κάθε Κράτος διαφορετικά ώστε να πετύχει την ανάλογη ομογενοποίηση που

επιζητά. Σίγουρα τα βασικά κοινά γνωρίσματα τα οποία προσδίδουν σε ένα Έθνος για την αναγνώριση του ως τέτοιο είναι η φυλή, η γλώσσα, το θρήσκευμα, η κοινή ιστορία κι ο πολιτισμός. Τονίζοντας και χρησιμοποιώντας, λοιπόν, αυτά τα κοινά στοιχεία μέσα στην κοινωνική βάση, δημιουργείται η ψευδαίσθηση ενότητας ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς που στην πραγματικότητα το μόνο τους κοινό είναι η καταγωγή τους. Ταυτόχρονα, υπερτονίζονται οι διαφορές με όλες τις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες που δεν τηρούν κάποια από τα παραπάνω προαπαιτούμενα ακόμη κι αν μιλάμε για περιπτώσεις που τα ταξικά μας συμφέροντα ταυτίζονται.

Ως Αναρχικοί/ες επιθυμούμε να οργανώσουμε μόνοι/ες τις κοινωνίες μας χωρίς κάποιον να τις καθορίζει προς όφελος των λίγων, προς όφελος ενός απάνθρωπου συστήματος, του Καπιταλισμού. Νιώθουμε πατρίδα μας όλη τη γη και δεν την χωρίζουμε με συρματοπλέγματα σε «δικό μου και δικό σου». Δεν χρειάζεται να είναι Έλληνας αυτός που θα αποκαλέσουμε φίλο, συνάδελφο, συμμαθητή, σύντροφο. Δεν έχουμε ανάγκη να πιστέψουμε σε κανένα εθνικό ιδεώδες ή κάποιον μεγάλο αρχηγό διότι μας ενώνει η ταξική μας συνείδηση και οι αλληλέγγυοι δεσμοί μας. Δεν πιστεύουμε στον ανταγωνισμό παρά μόνο στην αλληλεγγύη και την ανιδιοτέλεια του ανθρώπινου πνεύματος να προσφέρει αλλά και να βελτιώνεται μέσα από αυτή την διαδικασία. Διεκδικούμε έναν κόσμο που θα χωράνε όλοι και όλες. Έναν κόσμο χωρίς κράτη, χωρίς οικονομικούς διαχωρισμούς, χωρίς καταπιεστές και καταπιεζόμενους. Έναν κόσμο ελευθερίας, αδελφότητας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς. Γι' αυτό δεν αποδεχόμαστε την κυρίαρχη ιστορική αφήγηση περί εθνικού ιδεώδους και πίστεως στην πατρίδα. Δεν πολεμάμε για κανέναν κρατικό επεκτατικό πόλεμο ανάμεσα στις γραμμές κάποιου τακτικού στρατού, δεν σκοτώνουμε και δεν πεθαίνουμε για οικονομικά συμφέροντα που ευθύνονται για την ταξική μας εξαθλίωση. Θα εξεγερθούμε και θα επαναστατήσουμε όμως δίπλα στα ταξικά μας αδέρφια απέναντι στον ολοκληρωτισμό του Καπιταλισμού της εποχής μας που

προσπαθεί να μας υποτάξει και να μας κατακρεουργήσει. Πολεμάμε για την Ελευθερία. Πολεμάμε για την Αναρχία.

**ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ,ΤΟΥΡΚΙΑ,ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ**

28/10/2020

ΑΦΙΣΣΕΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΙΛΑΤΕ?

Οι πατριωτικές φαμφάρες των σημαιοστολίσεων και των παρελάσεων μόνο σκοπό έχουν την διατήρηση ζωντανής μιας κατασκευασμένης εθνικής συνείδησης και μιας ανύπαρκτης εθνικής ενότητας. Στοιχεία που ενισχύουν το ένστικτο της νεοελληνικής αγέλης ενάντια στους τεράστιους ταξικούς διαχωρισμούς. Ομαδοποιούν και καλουπώνουν άτομα και ιδέες ώστε να χωράνε και να φτάνουν μέχρι εκεί όπου δεν είναι επιβλαβείς για το καπιταλιστικό σύστημα.

Όπως ακριβώς σε κάθε άλλο τομέα της κοινωνικής ζωής, στο σχολείο "μην κάνετε καταλήψεις αλλά μην μένετε και αδρανείς", στο πανεπιστήμιο "πολιτικοποιηθείτε αλλά όχι τόσο ώστε να γίνετε απειλή", στον εργασιακό τομέα "συνδικαλιστείτε αλλά όχι ανατρεπτικά". Ας μην υποταχθούμε!

Ας μην δώσουμε την κοινωνική μας συνάντηση στα αιματοβαμμένα σχέδιά τους! Ας στρέψουμε την κοινωνική οργή πίσω στους δημιουργούς της-στο Καπιταλιστικό σύστημα και τους θεσμούς τους!

Ας γίνουμε εμείς η φλόγα για τις Επαναστάσεις των καιρών μας!

Ας διεκδικήσουμε την Ελευθερία μας!

ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΟΣΟ ΜΑΣ ΤΑΪΖΟΥΝΕ ΜΕ "ΕΝΔΟΣΟ" ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Προσφορά για Ανταρτών
Ανταρτών-Καιτεργών

... ΚΑΙ ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ ΟΤΙ
ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ !!
ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΠΑΡΕΜΑΣΕΙ, ΘΑ ΦΑΕΙ ΑΠΟΒΟΛΗ.

ΔΕΝ ΠΕΙΘΑΡΧΟΥΜΕ ΔΕΝ ΒΑΡΑΜΕ ΠΡΟΣΟΧΕΣ Σαμποτάζ σε παρελάσεις και εθνικές γιορτές

Οι εθνικές γιορτές είναι ακόμη μια αφορμή για το κράτος να προάγει τα "εθνικά ιδεώδη", την "εθνική συνείδηση" και τον μιλιταρισμό. Σπέρνει τον ανταγωνισμό, την πειθαρχία και την υπακοή ανάμεσα στη νεολαία με σκοπό την προετοιμασία της για την παραγωγική γραμμή και το καπιταλιστικό σύστημα.

Δεν θα πολεμήσουμε για τους πολέμους των πλουσίων ανάμεσα σε κάποιον τακτικό στρατό. Θα πολεμήσουμε για την Τάξη μας δίπλα στους συμμαθητές/τριες, στους συναδέλφους/ισσες και στους συντρόφους/ισσες μας.

**ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ
Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ.Αναργύρων-Καματερού

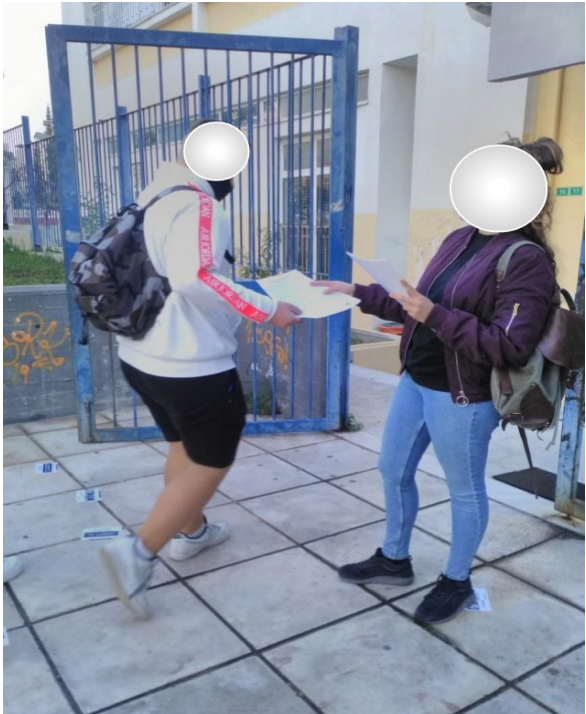

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

**Αλληλεγγύη στις
Μαθητικές Καταλήψεις**

Ευάνθη στο κρατικό σύστημα εκπαίδευσης
και τη λειτουργία του.
Ευάνθη στην παραμεταρία Διευθυντών, Διευθυντών Αρχών
και Μουσικών.

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ**

"Μετά τις καταλήψεις ή διαμαρτυρίες είναι απαραίτητο να αλλάξουν
και άλλες δομές της εκπαίδευσης, της υγείας, της παιδείας, της
πολιτικής, της οικονομίας, της υγείας και άλλων κεραιών, που παύσει
να είναι και βλάψει τους φοιτητές και κεραιολογία οι νέοι
απόστολοι..."
- Ε. Σουλιώτης

**Αλληλεγγύη στις
Μαθητικές Καταλήψεις**

Ευάνθη στο κρατικό σύστημα εκπαίδευσης
και τη λειτουργία του.
Ευάνθη στην παραμεταρία Διευθυντών, Διευθυντών Αρχών
και Μουσικών.

**ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ**

"Μετά τις καταλήψεις ή διαμαρτυρίες είναι απαραίτητο να αλλάξουν
και άλλες δομές της εκπαίδευσης, της υγείας, της παιδείας, της
πολιτικής, της οικονομίας, της υγείας και άλλων κεραιών, που παύσει
να είναι και βλάψει τους φοιτητές και κεραιολογία οι νέοι
απόστολοι..."
- Ε. Σουλιώτης

Κάλεσμα οικονομικής ενίσχυσης

Βρισκόμαστε εν μέσω του δεύτερου κύματος της πανδημίας covid – 19, έχοντας ήδη διανύσει 7 ολόκληρους μήνες περιορισμών, καραντίνας, απαγορεύσεων. Σε αυτό το πυκνό διάστημα, κανένα μέτρο δεν θωράκισε την δημόσια υγεία. Όσα γράφαμε το δίμηνο Μαρτίου – Απριλίου για τις εγκληματικές ανεπάρκειες του κρατικού συστήματος υγείας, εξακολουθούν να ισχύουν στο ακέραιο. Ούτε οι προσλήψεις προσωπικού, ούτε η τροφοδότηση των υποδομών, ούτε η επαρκή υγειονομική πρόληψη υιοθετήθηκαν από την κρατική στρατηγική. Αντίθετα, η “ατομική ευθύνη” παρέμεινε το βασικό συστατικό “αντιμετώπισης” του ιού. Μια ατομική ευθύνη “λάστιχο” που από την μία λειτουργεί ως πλυντήριο των κρατικών και κυβερνητικών ευθυνών και από την άλλη μετακυλίζει τις ευθύνες στην πλατιά κοινωνική πλειοψηφία, τον εργαζόμενο λαό και την νεολαία. Οι τελευταίοι, είναι και αυτοί που θα κληθούν να αποσβέσουν τις ζημιές στον κρατικό προϋπολογισμό από το νέο επεισόδιο της 10ετους δομικής καπιταλιστικής κρίσης και την Νέα Ύφεση της οικονομίας.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον που θα γίνεται ολοένα και πιο εκρηκτικό εξαιτίας της διαρκούς όξυνσης της συστημικής κρίσης και των γεωπολιτικών συγκρούσεων, η προετοιμασία των νέων αγώνων που αναπόφευκτα θα ξεσπάσουν συνιστά ταξικό και πολιτικό καθήκον. Η αντανάκλαστική πειθάρχηση στα κρατικά κελεύσματα και η δημοσκοπική τάση συσπείρωσης γύρω από το κυβερνών κόμμα έχουν ήδη αρχίσει να καταρρέουν. Η κοινωνική ανυπακοή – με διαφορετικά πρόσημα και αφετηρίες – σύντομα θα ξεχειλίσει και θα εκδηλωθεί με μεγάλα εξεγερσιακά ξεσπάσματα

κοινωνικής οργής. Η εργασιακή υποτίμηση και η οικονομική λεηλασία που συνεπιφέρει η αντιμετώπιση της νέας ύφεσης, καθώς και ο ερχομός νέων μνημονιακών προγραμμάτων σε μια ήδη καταληστευμένη και υπερχρεωμένη κοινωνία δεν θα μείνουν αναπάντητα. Η αυταρχική καταστολή της νεολαίας θα προσκρούσει στο μαχητικό πνεύμα των μαθητικών και φοιτητικών αγώνων. Ένας νέος γύρος ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων ζυμώνεται αυτό το διάστημα και προεικονίζει τα αγωνιστικά στιγμιότυπα μιας εποχής που ζυγώνει.

Ο νέος κύκλος αντιστάσεων δεν θα είναι ίδιος με τους προηγούμενους. Οι αντιμνημονιακοί αγώνες της διετίας 2010 – 2012 αφομοιώθηκαν από τις συστημικές εφεδρείες που αναδύθηκαν σε έναν ιδιαίτερα ρευστό πολιτικό χάρτη προκειμένου να απορροφήσουν τους κοινωνικούς κραδασμούς, να αντικαταστήσουν την διάλυση της παλαιάς χρεοκοπημένης κομματοκρατορίας με νέους δικομματισμούς και να αναχαιτίσουν την λαϊκή δυσπιστία στο αστικό πολιτικό σύστημα. Αυτές οι διεργασίες βρήκαν πρόσφορο έδαφος αφού ούτε μια επαναστατική πολιτική οργάνωση, ούτε μια ελευθεριακή ταξική συγκρότηση του εργατικού κινήματος και της νεολαίας μπόρεσαν να αναπτύξουν ένα επαναστατικό κίνημα ανατροπής. Οι αναρχικοί αρκέστηκαν στον ρόλο του “πυροκροτητή” αυτών των αγώνων, σαν το πιο συγκρουσιακό τμήμα των διαμαρτυριών, χωρίς να σχεδιάσουν μια προγραμματική στρατηγική στόχευση. Οι πολιτικές, ιδεολογικές και στρατηγικές αδυναμίες εκείνου του καιρού – που διαιωνίζονται μέχρι σήμερα – υποβάθμισαν την σημασία των μεγάλων μαχών, των μεγάλων οδομαχιών, των μεγάλων συγκρούσεων που ορθά πρωτοστατήσαμε μαζί με χιλιάδες άλλους αγωνιζόμενους της κοινωνικής βάσης.

Οι νέοι αγώνες και οι νέες κοινωνικές εκρήξεις δεν θα εμφανιστούν σε έναν νεκρό ιστορικό χρόνο, ούτε θα έχουν τα ίδια στοιχεία αιφνιδιασμού με το παρελθόν. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις είναι

υποψιασμένες. Η προληπτική αντι-εξέγερση είναι σε πλήρη εφαρμογή. Το αστικό πολιτικό σύστημα και οι κρατικοί μηχανισμοί είναι σε ετοιμότητα και πιο θωρακισμένοι, γνωρίζοντας ότι ένα νέο επεισόδιο της κρίσης βρισκόταν προ των πυλών και θα απαιτούνταν νέες ανθρωποθυσίες στον βωμό του κεφαλαίου, πολύ πριν την εκδήλωση του κορωνοϊού. Δυστυχώς, ανάλογη πρόγνωση δεν υπήρξε απ' την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας και ενός οργανωμένου επαναστατικού φορέα τους που σήμερα απουσιάζει, παραχωρώντας την πρωτοβουλία των κινήσεων στον ταξικό εχθρό. Η κρατική καταστολή δεν ερμηνεύτηκε ως αυτό που είναι: ο προπομπός μιας νέας ταξικής επίθεσης. Το αφήγημα της ακροδεξιάς κυβέρνησης και των ιδεολογικών "εμμονών" της όχι μόνο απέκρυψε την ταξική μήτρα της κρατικής καταστολής, αλλά και μετατόπισε το ζήτημα της κρατικής αυταρχικότητας στο γήπεδο του δικαιωτισμού και της αμυντικής διαμαρτυρίας. Και σε αυτό το γήπεδο, την καλύτερη μπάλα την παίζουν οι πολιτευτές της αριστερής ενσωμάτωσης.

Μετά την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ο διαταραγμένος πολιτικός χάρτης ομαλοποιήθηκε. Τα ποσοστά της αποχής παρέμειναν υψηλά, εντούτοις η ανάκτηση της εμπιστοσύνης στο πολιτικό σύστημα σφραγίστηκε με την ανάδειξη του πρώτου αυτοδύναμου κυβερνητικού σχηματισμού στα χρόνια των μνημονίων και την επιπλέον παγίωση ενός νέου δικομματισμού. Αυτό, πιστώνεται στην θητεία του ΣΥΡΙΖΑ, της πιο βρώμικης λάντζας του κεφαλαίου. Το κόμμα του "εμπορίου ελπίδας" υπήρξε το απορροφητικό σφουγγάρι της κοινωνικής οργής, ο θεσμικός διαμεσολαβητής των κοινωνικών αιτημάτων. Η επιτυχία στην εκπόνηση του ρόλου του, τον καθιέρωσε ως την κύρια έκφραση της εγχώριας σοσιαλδημοκρατίας.

Από την άλλη μεριά των αστικών αποχρώσεων, η συστημική εφεδρεία της Χ.Α. υποδέχτηκε την εκροή ακροδεξιών ψηφοφόρων από το μνημονιακό κόμμα του Καρατζαφέρη αλλά και την Ν.Δ.,

λειτουργώντας υποβοηθητικά στον αποπροσανατολισμό της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Ως μόρφωμα – μίας χρήσης – εκτοπίστηκε απ' τον πολιτικό χάρτη με την επαναφορά της κουτσουρεμένης “κανονικότητας”. Η ομαλοποίηση του πολιτικού χάρτη συνεπέφερε τον διωγμό των κομματικών μηχανισμών που εν μέσω κρίσης ενήργησαν είτε ως συμπληρωματικοί στον σχηματισμό κυβερνήσεων (π.χ. αν.ελ, δημ.αρ, κ.α.) είτε ως εφεδρικοί (π.χ. Χ.Α., ποτάμι, Λεβέντης κ.α.) στην πολιτική εκπροσώπηση του εκλογικού σώματος. Την ίδια μοίρα θα έχει ο Βελόπουλος και το Μέγα25. Κομματικοί φορείς ή και κινήματα που δεν έχουν προοπτική εξουσίας (ή επαναστατικής κατάλυσης της εξουσίας) δεν είναι ανθεκτικά στον χρόνο αν δεν έχουν μια μακρά ιστορική παράδοση και βαθιά ριζώματα (π.χ. το σταλινικό μόρφωμα κκε). Το ερώτημα είναι, ποιες δυνάμεις θα πρωταγωνιστήσουν στο επόμενο διάστημα.

Η φθορά του κυβερνώντος κόμματος και οι φυγόκεντρες δυνάμεις δεν συναντούν στα δεξιότερα της Ν.Δ. έναν πόλο έλξης. Στον αντίποδα, η αξιωματική αντιπολίτευση είναι ασθενική. Έχει απολέσει τον δρόμο σαν αντιπολιτευτικό όπλο, παρότι θα επιχειρήσει να τον επιστρατεύσει. Οι διεργασίες στον ΣΥΡΙΖΑ είναι διαρκείς και δεν θα αργήσει η στιγμή της επαναφοράς του, μια συνθήκη που συναρτάται και από τον βαθμό ανάπτυξης και τον χαρακτήρα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Αναπόφευκτα, η ανάδυση νέων πολιτικών δυνάμεων θα δημιουργήσει ανακατατάξεις. Όσο η κρίση θα βαθαίνει, όσο τα συστημικά αδιέξοδα θα βαθαίνουν, όσο ο κοινωνικός αναβρασμός δεν θα βρίσκει διεξόδους πολιτικής έκφρασης, τόσο η κοινωνική και πολιτική ρευστότητα θα αυξάνεται.

Οι καιροί είναι ευνοϊκοί για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος. Η συγκρότηση του, βασίζεται στις προτάσεις για μια άλλη προοπτική κοινωνικής οργάνωσης και την διεισδυτικότητα αυτών των προτάσεων στην κοινωνική βάση. Ένα ελευθεριακό επαναστατικό κίνημα είναι το αποτέλεσμα της ταξικής και πολιτικής

οργάνωσης (βλ. οργανωτικός δυισμός) στην βάση συγκεκριμένων στόχων και συμφωνιών. Είναι προϊόν των κοινωνικών ζυμώσεων και καρπός της ζωντανής ταξικής πάλης. Για την ανάπτυξη του αποτελούν προαπαιτούμενα η χάραξη ενός επαναστατικού σχεδίου, η στράτευση αγωνιστών/τριών σε μια πολιτική οργάνωση που το προωθεί και ταυτόχρονα η εύρεση των κατάλληλων μεθόδων δράσης και απεύθυνσης για την κοινωνική του υιοθέτηση. Γιατί εν τέλει, η εφαρμογή των αναρχικών προτάσεων επαφίεται στην εργατική τάξη, την νεολαία και την κοινωνική πλειοψηφία και όχι σε ένα διαχωρισμένο πολιτικό σώμα.

Η επανάσταση που προτάσσουμε είναι κοινωνική και όχι πολιτική. Ο ρόλος των αναρχικών σαν επαναστατική εμπροσθοφυλακή (όχι αποκομμένη πρωτοπορία) είναι αυτός του οδοδείκτη, της οραματικής πυξίδας, του στρατηγικού και προταγματικού προσανατολισμού. Απαρνούμενοι αυτόν τον ρόλο εναποθέτουμε τις ελπίδες μας στην μεταφυσική του αυθόρμητου, στον ντετερμινισμό της κοινωνικής εξέλιξης προς τον “θεμιτό σταθμό” της ιστορίας. Από την άλλη πλευρά, αναγνωρίζοντας το αναρχικό κίνημα ως το υποκείμενο που επαναστατεί “εξ’ ονόματος της κοινωνίας” τότε προεικονίζουμε νέες μορφές πολιτικής εξουσίας επί της βάσης και διαχωρισμών του πολιτικού από το κοινωνικό. Οι επαναστάσεις γίνονται από τις επαναστατημένες κοινωνίες. Η υπόθεση της απελευθέρωσης του προλεταριάτου είναι υπόθεση του ίδιου του προλεταριάτου.

Έχοντας αποτυπώσει, έστω σε αδρές γραμμές, μια γενική σκιαγράφηση του που αποβλέπουμε (αναμφίβολα υπάρχουν πιο ενδεικτικά και πιο αναλυτικά κείμενα μας στα οποία μπορεί ο καθένας/καθεμία να ανατρέξει), είναι σημαντικό να ενημερώσουμε για τους βηματισμούς μας, να αποκρυσταλλώσουμε βλέψεις και να μεταφέρουμε την δράση μας προς κάθε ενδιαφερόμενο/η. Ένα κάλεσμα οικονομικής ενίσχυσης για να είναι διάφανο και ευκρινές, οφείλει όχι μόνο να προσδιορίζει με ακρίβεια τους λόγους που

απευθύνεται, αλλά και από ποιους απευθύνεται. Και το από ποιους απευθύνεται συνδέεται με το πώς σκέφτονται, πώς δρουν, τι θέλουν να επιτύχουν κ.λ.π..

Αυτό το διάστημα έχουμε ξεδιπλώσει μια καμπάνια παρεμβάσεων σε σχολεία των δυτικών προαστίων. Το κείμενο υλικό που συνοδεύει τις παρεμβάσεις είναι αναρτημένο στον ιστότοπο της ομάδας. Ταυτόχρονα, κυκλοφορούμε το β' τεύχος Ανθολογίου της Πρωτοβουλίας. Στο εσωτερικό μας πραγματοποιούνται κύκλοι συζητήσεων για το ζήτημα της οργάνωσης και δρομολογείται η έκδοση μιας εφ' όλης της ύλης μπροσούρας που θα περιέχει τις τοποθετήσεις και τις προτάσεις μας σχετικά με την πολιτική οργάνωση των αναρχικών, ένα θέμα που διχάζει το αναρχικό κίνημα εδώ και δύο αιώνες. Στο ίδιο πλαίσιο συζητήσεων κωδικοποιούνται θέσεις για την δημιουργία ενός καταστατικού οργανωτικής λειτουργίας της Πρωτοβουλίας και προετοιμάζεται ένα ταυτοτικό κείμενο ιδεολογικών και πολιτικών θέσεων.

Στην τακτική μας συνέλευση, συζητιούνται και οργανώνονται παρεμβάσεις, σε θεματικές που απασχολούν την κεντρική πολιτική επικαιρότητα. Σχεδιάζονται τρόποι απεύθυνσης. Τακτικός μας στόχος, πέραν της αναβάθμισης του συνόλου της δραστηριότητας της ομάδας, είναι και η αποτύπωση της κοινωνικής μας παρέμβασης στον δρόμο. Η εκκίνηση αγώνων σε επίπεδο γειτονιών, η τροφοδότηση και η συμμετοχή μας σε αγώνες κεντρικού χαρακτήρα. Την προηγούμενη σεζόν, συνδιοργανώσαμε δομικά την Αντικρατική διαδήλωση της 18ης Γενάρη 2020, καλέσαμε στην διαδήλωση Μνήμης και Αγώνα για τα 10 χρόνια από τον θάνατο του μέλους του Επαναστατικού Αγώνα Λάμπρο Φούντα στις 10 του Μάρτη και συμβάλαμε στην οργάνωση αναρχικού μπλοκ στην διαδήλωση της 1ης Μάη – εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας – . Στο πρόσφατο διάστημα, στηρίξαμε πολιτικά τις διαδηλώσεις της Δ.Ε.Θ. και την απεργία της 8ης Οκτώβρη της Σ.Β.Ε.Ο.Δ. χωρίς την παρουσία μας σε κάποιο

οργανωμένο μπλοκ. Επόμενοι σταθμοί για εμάς, είναι να κατορθώσουμε την διοργάνωση κινητοποιήσεων στην περιοχή και συγχρόνως να κατευθυνθούμε – σε συνεργασία με συγγενικές πολιτικές δυνάμεις – στην διαμόρφωση ενός συσχετισμού δύναμης αναρχικών σε κεντρικούς αγώνες, απεργίες, διαδηλώσεις κ.λ.π.

Από το κλείσιμο της περασμένης σεζόν, έχουμε θέσει σαν στόχο το άνοιγμα πολιτικού χώρου στους Αγίους Αναργύρους. Η λειτουργία ενός ελευθεριακού πολιτικού κέντρου στην περιοχή θα μπορούσε να αποτελέσει αγωνιστικό σημείο αναφοράς και συσπείρωσης ενός ευρύτερου κόσμου. Οι εκδηλώσεις, οι θεματικές συζητήσεις, οι βιβλιοθήκες κ.α. που θα φιλοξενούνταν, θα ήταν μια ευκαιρία ιδεολογικής και πολιτικής ζύμωσης, ανάπτυξης συμφωνιών, συνδιαμόρφωσης αγωνιστικών σχεδίων. Παράλληλα, οι ανοιχτές συνελεύσεις σε αυτό τον χώρο για τοπικά ή κεντρικά ζητήματα θα μπορούσαν να χτίσουν έναν νέο πόλο κοινωνικής αντίστασης και αναρχικού αγώνα στα δυτικά, με συνολικότερες θετικές συνέπειες στην υπόθεση. Ασφαλώς, η ύπαρξη ενός τέτοιου χώρου θα προσέδιδε και στην Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού και την ορατότητα που της αναλογεί σαν μαχόμενο σχηματισμό.

Με τα μέχρι στιγμής δεδομένα, το άνοιγμα ενός πολιτικού χώρου με την συνδρομή των μελών της ομάδας, θα υπονόμει την επιθυμητή δράση. Οι παρεμβάσεις και η έντυπη κυκλοφορία είναι μια κοστοβόρα διαδικασία με βάση τον πήχη που έχουμε θέσει, ο οποίος μόνο θα ανεβαίνει. Η ομάδα απαρτίζεται από εργαζόμενους/ες, άνεργους/ες και φοιτητές/τριες που με το πενιχρό τους εισόδημα καλούνται να στηρίξουν ανιδιοτελώς τον αγώνα, με τίμημα την ακόμη δυσκολότερη διαβίωση. Ο αναρχικός αγώνας και η ταξική πάλη διεξάγονται εθελοντικά χωρίς χορηγούς και βουλευτικές αποζημιώσεις, γι' αυτό και συμπυκνώνουν την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη που γεννά ο εργατικός μόχθος. Σε κάθε όμως περίπτωση, ο αγώνας αυτός απαιτεί πόρους. Έχουμε να

αντιμετωπίσουμε αντιπάλους, που έχουν το χρήμα, τα μέσα, τα media, τον στρατό με το μέρος τους – όλοι αυτοί αποτελούν εχθρούς μας – . Για να τους νικήσουμε, πρέπει να γίνουμε ισχυροί και να γίνουμε ισχυροί με τα δικά μας μέσα. Όχι με τα δικά τους.

Στα τέλη του Σεπτέμβρη, επρόκειτο να πραγματοποιηθεί μια συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στις περιοχές μας με πλήθος μουσικών σχημάτων. Ως διοργάνωση, με την τήρηση υγειονομικών προδιαγραφών και αυξημένη περιφρούρηση, είχαμε προνοήσει για την συλλογική προστασία των συμμετεχόντων. Ωστόσο, η απαγόρευση των συναυλιών έθεσε σε δίλημμα την συνέλευση μας και τα μουσικά σχήματα. Αποφασίστηκε η αναβολή. Η σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής για την προάσπιση της εκδήλωσης – κάτι που έχει συμβεί σε ανάλογα παραδείγματα και μάλιστα με επιτυχία στο παρελθόν – κρίναμε ότι πολιτικά ήταν αδόκιμη. Εν μέσω πανδημίας, η σύγκρουση με την αστυνομία για την διεξαγωγή μιας πολυπληθούς μουσικής εκδήλωσης θεωρήσαμε ότι θα έχει αρνητικά αποτελέσματα. Σε κάθε περίπτωση, ευχαριστούμε δημόσια τα μουσικά σχήματα και τους συντρόφους/ισσες που αποδέχτηκαν τις προσκλήσεις να συνδράμουν.

Φτάνοντας στο τώρα, οι συνθήκες παραμένουν αποτρεπτικές για την διοργάνωση ανοιχτών συναυλιών. Υπάρχουν βέβαια, και άλλοι τρόποι οικονομικής ενίσχυσης. Αποφασίσαμε ωστόσο συλλογικά, να απευθυνθούμε στους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους φίλους και τις φίλες, σε εργατικά συνδικάτα, λαϊκές συνελεύσεις, φοιτητικούς χώρους και στέκια, στον κόσμο που παρακολουθεί την δράση και το έργο μας. Να απευθυνθούμε ενημερώνοντας την πρόθεση μας για το άνοιγμα χώρου και δηλώνοντας τον σκοπό μας να αναβαθμίσουμε την παρέμβαση μας, στην κατεύθυνση δηλωμένων στοχεύσεων. Χωρίς να υποτιμούμε τις πολιτιστικές εκδηλώσεις και τις δημόσιες συναυλίες, θεωρούμε ότι η άμεση, εθελοντική και συντροφική αρωγή έχει ακόμη μεγαλύτερη αξία.

Το παρόν κείμενο, απευθύνεται στον ελλαδικό χώρο. Με ένα δεύτερο ξενόγλωσσο κείμενο θα απευθύνουμε παρόμοιο διεθνές κάλεσμα σε αναρχικές οργανώσεις, ομάδες και ομοσπονδίες που δρουν ανά τον κόσμο.

Όποιος/α επιθυμεί να στηρίξει (με τον οποιοδήποτε τρόπο επιθυμεί), μπορεί να μας απευθυνθεί μέσω email.

Υ.Γ. Πιο σημαντική, και από την οικονομική ενίσχυση, είναι η φυσική συμμετοχή στους σχεδιασμούς αγώνα και η συμβολή τόσο στην διαμόρφωση, όσο και στην εφαρμογή τους.

31/10/2020

Δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης. Ξέρουμε ότι καμία κυβέρνηση δεν επιθυμεί την καταστροφή του φασισμού, γιατί η αστική τάξη είναι υποχρεωμένη να προσφεύγει σε αυτόν, κάθε φορά που βλέπει την εξουσία να της φεύγει από τα χέρια.

-Μπουεναβεντούρα Ντουρούτι

